

II Sa-mu-ên

Đa-vít nghe tin Sau-lơ qua đời

¹ Thế là Sau-lơ chết. Sau khi đánh bại dân A-ma-léc, Đa-vít trở về Xiéc-lác và ở lại đó hai ngày.

² Đến ngày thứ ba có một thanh niên từ trại quân Sau-lơ chạy đến Xiéc-lác. Quần áo tả tơi, đầu dính bụi đất*, anh sắp mặt xuống đất lạy Đa-vít.

³ Đa-vít hỏi, “Anh ở đâu đến?”

Anh trả lời, “Tôi vừa thoát khỏi trại quân Ít-ra-en.”

⁴ Đa-vít hỏi tiếp, “Có chuyện gì vậy? Nói cho ta biết!”

Anh đáp, “Dân chúng bỏ chạy khỏi mặt trận, nhiều người trong số họ ngã chết. Sau-lơ và Giô-na-than, con trai ông ta cũng chết nữa.”

⁵ Đa-vít hỏi anh, “Sao anh biết Sau-lơ và Giô-na-than, con trai ông ta chết?”

⁶ Thanh niên đó đáp, “Tôi tình cờ đi ngang qua núi Ghinh-bô-a. Tôi thấy Sau-lơ đang đèo người trên cây giáo mình. Các quân xa và những người cỡi quân xa của Phi-li-tin đang tiến gần đến Sau-lơ.

⁷ Khi ông quay nhìn lại thấy tôi thì kêu tôi.

Tôi đáp, ‘Dạ có tôi đây!’ ⁸ Sau-lơ hỏi tôi, ‘Người là ai?’

Tôi đáp, ‘Tôi là người A-ma-léc.’ ⁹ Sau-lơ

liền bảo tôi, ‘Hãy đến đây giết ta đi. Ta bị thương nặng lắm; ta gần chết rồi.’ ¹⁰ Cho nên tôi bước

---

* **1:2:** đầu dính bụi đất Điều này chứng tỏ anh ta rất buồn thảm.

lại giết ông ta. Ông ta bị thương nặng lắm và tôi biết không thể nào sống nổi. Cho nên tôi lấy cái mào triều trên đầu ông ta và cái vòng đeo tay mang đến đây dâng cho ngài, chủ tôi.”

¹¹ Đa-vít nghe vậy liền xé quần áo bày tỏ lòng đau buồn. Những người theo ông cũng làm như thế. ¹² Họ vô cùng buồn bã, than khóc và không ăn uống gì cho đến chiều tối. Họ than khóc cho Sau-lơ và Giô-na-than, con trai ông và cho đạo quân Ít-ra-en vì họ đã chết trong chiến trận.

Đa-vít ra lệnh giết người A-ma-léc

¹³ Đa-vít hỏi chàng thanh niên mang tin đó, “Anh ở đâu tới?”

Chàng thanh niên đáp, “Tôi là con của một người ngoại quốc, người A-ma-léc.”

¹⁴ Đa-vít hỏi hẳn, “Sao anh dám cả gan giết vua mà CHÚA đã bổ nhiệm?”

¹⁵ Rồi Đa-vít bảo một trong những người của ông, “Hãy giết tên A-ma-léc này đi!” Vì thế một người của Đa-vít liền giết hẳn. ¹⁶ Đa-vít đã bảo người A-ma-léc, “Anh phải chịu trách nhiệm về cái chết của mình. Chính anh đã khai ra rằng, ‘Tôi đã giết vua được CHÚA bổ nhiệm.’ ”

Bài ai ca của Đa-vít cho Sau-lơ và Giô-na-than

¹⁷ Đa-vít hát một bài ai ca cho Sau-lơ và Giô-na-than, con trai ông, ¹⁸ và ra lệnh dạy cho tất cả dân Giu-đa bài hát này. Bài đó được gọi là “Cái cung,” và được chép trong sách Gia-xa†:

† **1:18:** sách Gia-xa Một sách cổ ghi lại những trận chiến trong Ít-ra-en.

19 “Hỡi Ít-ra-en, các lãnh tụ người đã bị giết trên
đồi.

Các dũng sĩ đã ngã chết trong chiến trận!

20 Chớ loan tin này trong Gát‡.

Đừng báo tin đó trong các đường phố Ách-kê-
lôn§.

Nếu không, các đàn bà Phi-li-tin sẽ vui mừng.

Các con gái của bọn không chịu cắt dương bì*
sẽ hớn hở.

21 Nguyên cho sương và mưa mới

đùng rơi trên núi Ghinh-bô-a,

và đồng ruộng nó đừng mọc thóc lúa,

vì đó là nơi khiên của dũng sĩ bị dơ bẩn.

Cái khiên của Sau-lơ không còn

được đánh dầu bóng nữa.

22 Cung của Giô-na-than giết nhiều chiến sĩ,

Gươm của Sau-lơ cũng là nhiều dũng sĩ bị
thương tích.

23 Chúng ta yêu Sau-lơ và Giô-na-than

và ưa thích họ khi họ còn sống.

Họ chết chung với nhau.

Họ nhanh hơn chim ưng.

Mạnh hơn sư tử.

24 Các con gái Ít-ra-en ơi, hãy than khóc cho Sau-
lơ.

---

‡ 1:20: Gát Đây là tên của một thị trấn Phi-li-tin. Đừng lầm với
Gát là tên của một chi tộc trong Ít-ra-en. § 1:20: Ách-kê-lôn

Một trong năm thị trấn chính của dân Phi-li-tin. * 1:20: bọn
không chịu cắt dương bì Ý nói những người không dự phần vào
giao ước của Ít-ra-en với Thượng Đế. Thường ám chỉ người
ngoại quốc.

Sau-lơ đã khoác áo đỏ cho các người,
và trang sức các người bằng vàng.

²⁵ Các dũng sĩ đã ngã chết trong chiến trận!

Giô-na-than đã chết trên đồi Ghinh-bô-a!

²⁶ Anh Giô-na-than ơi! Tôi than khóc cho anh.
Tôi yêu thích anh lắm.

Tình yêu của anh dành cho tôi thật tuyệt diệu,
hơn cả tình yêu người nữ.

²⁷ Các dũng sĩ đã ngã chết rồi!

Vũ khí chiến tranh không còn nữa.”

2

Đa-vít được phong làm vua Giu-đa

¹ Sau đó Đa-vít cầu khẩn CHÚA như sau, “Tôi có nên đi chiếm thành nào trong Giu-đa hay không?”

CHÚA đáp, “Hãy đi.”

Đa-vít hỏi, “Thành nào?”

CHÚA đáp, “Thành Hếp-rôn.”

² Vậy Đa-vít cùng hai vợ: A-hi-nô-am ở Ghít-rê-ên, và A-bi-ga-in, vợ góa của Na-banh ở Cạt-mên, đi lên Hếp-rôn. ³ Đa-vít cũng mang các thuộc hạ cùng gia đình họ lên định cư ở các thị trấn quanh Hếp-rôn.

⁴ Sau đó các người Giu-đa đến Hếp-rôn cử Đa-vít làm vua trên Giu-đa. Họ cũng cho Đa-vít hay là những người ở Gia-be Ghi-lê-át đã chôn cất Sau-lơ.

⁵ Vậy Đa-vít cử đại diện đến dân Gia-be Ghi-lê-át nói rằng, “Nguyện CHÚA ban phước cho các người. Các người đã tỏ lòng trung kiên đối với chủ ta là Sau-lơ bằng cách chôn cất người*.
⁶ Nguyện CHÚA cũng trung kiên và chân thật đối cùng các người. Ta cũng sẽ hậu đãi các người vì các người đã làm điều đó. ⁷ Bây giờ hãy mạnh dạn và can đảm. Sau-lơ chủ các người đã chết, còn dân chúng trong Giu-đa đã cử ta làm vua trên họ.”

Ích-bô-sết lên ngôi vua

⁸ Áp-ne, con trai Nê-rơ làm tư lệnh quân đội của Sau-lơ. Áp-ne mang Ích-bô-sết†, con trai Sau-lơ đến Ma-ha-na-im ⁹ và đặt ông lên ngôi vua của Ghi-lê-át, A-su-ri, Ghít-rê-ên, Ép-ra-im, Bên-gia-min, và toàn thể Ít-ra-en‡.

¹⁰ Ích-bô-sết, con trai Sau-lơ được bốn mươi tuổi khi lên làm vua Ít-ra-en. Ông cai trị hai năm. Nhưng dân Giu-đa thì đi theo Đa-vít. ¹¹ Đa-vít làm vua trên dân Giu-đa ở Hếp-rôn bảy năm sáu tháng.

Cuộc tranh tài tai hại

* **2:5:** chôn cất người Xác của Sau-lơ và Giô-na-than được hỏa táng còn xương thì được chôn cất. Xem thêm I Sam 31:12.

† **2:8:** Ích-bô-sết Trong bản cổ Hi-lạp và trong I Sử 8:33; 9:39 ghi tên ông là Ích Ba-anh hay Êt-ba-anh. Những học giả Hê-bơ-rơ về sau dùng Bô-sết (nghĩa là “sỉ nhục”) thế vào vì tên Ba-anh là tên của một vị thần Ca-na-an. ‡ **2:9:** Ít-ra-en Danh từ này có khi dùng để ám chỉ toàn xứ Do-thái gồm Giu-đa và Ít-ra-en. Trong câu này chỉ nói đến các chi tộc không có liên kết với Giu-đa mà thôi.

¹² Áp-ne, con trai Nê-rơ và các tôi tớ của Ích-bô-sết, con trai Sau-lơ, rời Ma-na-ha-im đi đến Ghi-bê-ôn. ¹³ Giô-áp con trai Xê-ru-gia, và những người của Đa-vít cũng đi đến đó và gặp Áp-ne cùng những người của Ích-bô-sết ở hồ Ghi-bê-ôn. Nhóm của Áp-ne ngồi bên này hồ; nhóm của Giô-áp ngồi bên kia hồ.

¹⁴ Áp-ne nói với Giô-áp, “Hãy mở cuộc tranh tài giữa các bạn trẻ ở đây đi.”

Giô-áp, “Ừ, phải đó. Hãy mở cuộc tranh tài đi.”

¹⁵ Rồi các bạn trẻ đứng dậy, về phía Bên-gia-min thuộc bên Ích-bô-sết, con trai Sau-lơ, đếm được mười hai người, về phía Đa-vít cũng có mười hai người. ¹⁶ Mỗi người nắm đầu đối thủ và lấy dao đâm vào hông lẫn nhau. Vậy các người trẻ đều chết chung với nhau. Vì thế mà nơi đó trong Ghi-bê-ôn gọi là Ruộng Dao[§].

¹⁷ Ngày đó có cuộc ác chiến dữ dội, các người theo Đa-vít đánh bại Áp-ne và người Ít-ra-en.

Áp-ne giết A-sa-ên

¹⁸ Ba con trai của Xê-ru-gia, Giô-áp, A-bi-sai, và A-sa-ên có mặt tại đó. A-sa-ên chạy rất nhanh như nai trong đồng vậy. ¹⁹ A-sa-ên đuổi theo Áp-ne, chạy thẳng tới người. ²⁰ Áp-ne quay lại hỏi, “Có phải A-sa-ên đó không?”

A-sa-ên đáp, “Phải.”

---

§ 2:16: Ruộng Dao Hay là “Hên-ca Ha-xu-rim.”

²¹ Áp-ne bảo A-sa-ên, “Hãy quay qua bên phải hay bên trái người và bắt lấy một trong những thanh niên rồi lấy đồ đạc của nó làm chiến lợi phẩm.” Nhưng A-sa-ên nhất quyết đuổi theo Áp-ne.

²² Một lần nữa Áp-ne bảo A-sa-ên, “Đừng đuổi theo ta nữa! Nếu không ta phải giết người đó! Nếu thế thì ta không mặt mũi nào nhìn anh người là Giô-áp được!”

²³ Nhưng A-sa-ên không ngưng đuổi theo Áp-ne. Nên Áp-ne dùng cán gươm đâm vào bụng A-sa-ên, thấu ra sau lưng.

Giô-áp và A-bi-sai đuổi theo Áp-ne

A-sa-ên chết ngay tại đó, và mọi người chạy đến chỗ A-sa-ên chết đều dừng lại. ²⁴ Tuy nhiên Giô-áp và A-bi-sai* tiếp tục đuổi theo Áp-ne. Khi mặt trời vừa lặn thì họ đến đồi Am-ma, gần Ghi-a trên con đường đi đến sa mạc gần Ghi-bê-ôn. ²⁵ Các người Bên-gia-min đến cùng Áp-ne và tất cả đều đứng trên đồi.

²⁶ Áp-ne kêu lớn cùng Giô-áp, “Gươm của người cứ giết hại mãi sao? Người hẳn biết rằng chuyện này chỉ đưa đến thảm sầu thôi! Bảo dân chúng thôi đừng đuổi theo anh em mình nữa!”

²⁷ Giô-áp bảo, “Có Thượng Đế hằng sống chứng giám, ta tuyên bố rằng, nếu người không nói gì cả thì dân chúng cũng vẫn đuổi theo anh em mình đến sáng hôm sau.” ²⁸ Thế là Giô-áp

---

* **2:24:** Giô-áp và A-bi-sai Anh em của A-sa-ên, người bị Áp-ne giết. Xem thêm câu 18.

thổi kèn. Dân chúng liền thổi đuổi theo người Ít-ra-en. Họ cũng không đánh nhau với người Ít-ra-en nữa.

²⁹ Áp-ne và các người của ông đi trọn đêm đến thung lũng sông Giô-đanh. Họ băng qua sông Giô-đanh, và sau khi đi suốt ngày thì đến Ma-na-im.

³⁰ Sau khi thổi đuổi theo Áp-ne thì Giô-áp trở về tập hợp dân chúng lại thì thấy thiếu mất A-sa-ên và mười chín người của Đa-vít. ³¹ Nhưng những người của Đa-vít giết ba trăm sáu mươi người Bên-gia-min đã đi theo Áp-ne. ³² Những người của Đa-vít lấy xác A-sa-ên và chôn trong mộ của cha người ở Bết-lê-hem.

Rồi Giô-áp và những người theo mình đi suốt đêm. Khi mặt trời mọc lên thì họ đến Hép-rôn.

3

Chiến tranh giữa Ít-ra-en và Giu-đa

¹ Chiến tranh tiếp diễn lâu ngày giữa những người thuộc nhà Sau-lơ và nhà Đa-vít. Nhà Đa-vít càng ngày càng mạnh, còn nhà Sau-lơ càng ngày càng yếu.

Sáu con trai của Đa-vít

² Các con trai của Đa-vít sinh ra ở Hép-rôn. Con trưởng nam là Am-môn, mẹ là A-hi-nô-am ở Ghít-rê-ên. ³ Con thứ nhì là Ki-lê-áp, mẹ là A-bi-ga-in, vợ góa của Na-banh ở Cạt-mên. Con thứ ba là Áp-xa-lôm, mẹ là Ma-a-ca, con gái Thanh-mai, vua Ghê-sua. ⁴ Con thứ tư là A-đô-ni-gia, mẹ là Ha-ghít. Con thứ năm là Sê-pha-tia, mẹ là

A-bi-tan. ⁵ Con thứ sáu là Ít-rê-am, mẹ là Éc-la, vợ Đa-vít. Đó là những con trai Đa-vít sinh ở Hép-rôn.

Áp-ne về phe với Đa-vít

⁶ Trong khi chiến tranh diễn ra giữa những người ủng hộ nhà Sau-lơ và những người ủng hộ nhà Đa-vít thì Áp-ne tìm cách lập mình làm lãnh tụ nhóm ủng hộ Sau-lơ. ⁷ Sau-lơ có một người vợ lẽ tên Rít-ba, con gái Ai-gia. Ích-bô-sết hỏi Áp-ne, “Sao anh ăn nằm với vợ lẽ của cha tôi?”

⁸ Áp-ne vô cùng tức giận về câu nói của Ích-bô-sết, nên ông đáp, “Tôi đã trung thành với Sau-lơ, gia đình ông ta cùng bạn hữu ông ta! Tôi đã không trao anh vào tay Đa-vít. Tôi đâu có phải là tên phản bội làm việc cho Giu-đa* đâu? Bây giờ anh lại bảo tôi lãng nhãng với người đàn bà này!

⁹ Nếu tôi không làm điều CHÚA đã hứa với Đa-vít thành sự thật thì xin CHÚA phạt tôi! ¹⁰ Tôi sẽ lấy nước từ nhà Sau-lơ và khiến cho Đa-vít làm vua trên Ít-ra-en lẫn Giu-đa, từ Đan cho đến Bê-e-sê-ba!”† ¹¹ Ích-bô-sết không dám nói gì thêm với Áp-ne vì sợ ông ta.

¹² Áp-ne sai sứ hỏi thăm Đa-vít như sau, “Ai sẽ cai trị đất nước? Hãy lập ước với tôi, tôi sẽ giúp ông thống nhất cả Ít-ra-en.”

---

* **3:8:** tên phản bội làm việc cho Giu-đa Nguyên văn, “Tôi có phải là đầu chó của Giu-đa đâu?” † **3:10:** Đan cho đến Bê-e-sê-ba Chỉ toàn xứ Ít-ra-en, từ Bắc đến Nam. Đan là một thị trấn cực Bắc của Ít-ra-en còn Bê-e-sê-ba là thị trấn cực Nam của Giu-đa.

13 Đa-vít trả lời, “Tốt! Ta sẽ lập ước với người nhưng ta xin người làm một điều. Ta chỉ có thể gặp người nếu người mang Mi-canh, con gái Sau-lơ đến cho ta.”

14 Rồi Đa-vít sai sứ đến Ích-bô-sết, con trai Sau-lơ bảo rằng, “Hãy trả Mi-canh, vợ ta lại cho ta. Nàng đã được hứa gả cho ta, ta đã phải giết một trăm người Phi-li-tin, lấy dương bì của chúng mang về cho Sau-lơ để cưới nàng.”

15 Vậy Ích-bô-sết sai người đến bắt Mi-canh khỏi tay chồng nàng là Ba-tiên, con của La-ít.

16 Chồng Mi-canh vừa khóc vừa đi theo nàng đến Ba-hu-rim. Nhưng Áp-ne bảo, “Hãy đi về nhà đi.” Cho nên anh ta trở về nhà.

17 Áp-ne nhắc các lãnh tụ Ít-ra-en như sau: “Các người xưa nay vẫn muốn tôn Đa-vít làm vua. 18 Bây giờ hãy thực hiện điều đó đi! CHÚA đã phán cùng Đa-vít, ‘Qua Đa-vít, ta sẽ giải cứu Ít-ra-en khỏi tay dân Phi-li-tin và mọi kẻ thù của họ.’ ”

19 Áp-ne cũng nhắc như thế cho dân Bê-n-gi-a-min. Rồi ông đi đến Hép-rôn thuật cho Đa-vít biết những gì người Bê-n-gi-a-min và Ít-ra-en định làm.

20 Áp-ne và hai mươi người đến cùng Đa-vít tại Hép-rôn. Đa-vít bày một bữa tiệc tiếp đón họ.

21 Áp-ne bảo Đa-vít, “Thưa chủ và vua tôi, tôi sẽ đi mang tất cả người Ít-ra-en về với vua. Rồi họ sẽ lập ước với vua để vua cai trị cả Ít-ra-en như vua muốn.”

Vậy Đa-vít để Áp-ne ra đi, nên ông ra đi bình yên.

Áp-ne chết

²² Lúc đó thì Giô-áp và các người của Đa-vít từ chiến trận trở về, mang theo nhiều chiến lợi phẩm lấy từ kẻ thù. Đa-vít đã để Áp-ne đi bình yên cho nên ông ta không có mặt với Đa-vít ở Hép-rôn. ²³ Khi Giô-áp và đạo quân đến Hép-rôn thì các binh sĩ thuật với Giô-áp, “Áp-ne, con Nê-rơ, đến gặp vua Đa-vít, và Đa-vít để ông ta về bình yên.”

²⁴ Giô-áp đến gặp vua và hỏi, “Vua làm gì kỳ vậy? Áp-ne đến với vua, tại sao vua để anh ta đi? Bây giờ anh ta đi mất rồi. ²⁵ Vua biết Áp-ne, con Nê-rơ mà! Hẳn chỉ đến để gạt vua thôi! Hẳn đến để thăm dò những gì vua làm!”

²⁶ Sau khi rời Đa-vít, Giô-áp liền sai sứ chạy theo Áp-ne, mang ông về từ giếng Xi-ra. Nhưng Đa-vít không hay biết chuyện đó. ²⁷ Khi Áp-ne đến Hép-rôn thì Giô-áp mang ông riêng ra ngoài cổng. Ông ta làm như muốn nói chuyện riêng với Áp-ne, rồi Giô-áp đâm Áp-ne vào bụng, Áp-ne chết. Vì Áp-ne đã giết A-sa-ên, em Giô-áp, nên Giô-áp giết Áp-ne để báo thù.

²⁸ Về sau khi Đa-vít hay tin đó liền nói, “Nước ta và ta đời đời hoàn toàn vô tội về cái chết của Áp-ne, con Nê-rơ. CHÚA biết điều đó. ²⁹ Giô-áp và nhà nó sẽ chịu trách nhiệm về việc này. Nguyên gia đình nó luôn luôn có người bị ghê

chốc hay bệnh ngoài da. Nguyên chúng nó luôn luôn có người tàn tật. Nguyên có người trong gia đình nó bị chết vì giặc giã. Nguyên chúng nó luôn luôn có người bị đói.”

³⁰ Giô-áp và A-bi-sai, em ông, giết Áp-ne, vì Áp-ne đã giết A-sa-ên, em họ, trong trận chiến ở Ghi-bê-ôn.

³¹ Sau đó Đa-vít bảo Giô-áp cùng tất cả những người theo Giô-áp rằng, “Hãy xé quần áo các người ra và mặc vải xô để tỏ lòng buồn thảm. Hãy than khóc cho Áp-ne.” Chính vua Đa-vít cũng đi sau quan tài Áp-ne. ³² Họ chôn ông ở Hép-rôn. Đa-vít cùng dân chúng than khóc bên mộ Áp-ne.

³³ Vua Đa-vít hát bài ai ca này cho Áp-ne.

“Áp-ne chết như người điên sao?

³⁴ Hai tay người không bị trói.

Chân người không bị xiềng.

Người ngã chết trong tay kẻ độc ác.”

Rồi toàn dân than khóc Áp-ne. ³⁵ Dân chúng đến khuyên Đa-vít ăn trong khi trời còn sáng nhưng ông hứa rằng, “Nếu ta ăn bánh hay thứ gì khác trước khi mặt trời lặn, nguyện Thượng Đế trừng phạt ta nặng nề!” ³⁶ Toàn dân thấy mọi việc xảy ra, họ đồng ý với những gì vua đang làm và đã làm. ³⁷ Ngày đó tất cả dân Giu-đa và Ít-ra-en hiểu rằng không phải Đa-vít ra lệnh giết Áp-ne, con Nê-rơ.

³⁸ Đa-vít bảo các sĩ quan, “Các người nên nhớ rằng hôm nay một vĩ nhân đã chết trong Ít-ra-en. ³⁹ Mặc dù ta được bổ nhiệm làm vua nhưng ta còn cô thế. Các con trai Xê-ru-gia quá mạnh đối với ta. Nguyên CHÚA trừng phạt chúng nó thật xứng đáng.”

4

Ích-bô-sết qua đời

¹ Khi Ích-bô-sết, con trai Sau-lơ, nghe tin Áp-ne đã chết ở Hếp-rôn thì đâm ra hoảng sợ, cả dân Ít-ra-en cũng thế. ² Con trai Sau-lơ có hai người làm chỉ huy trong quân đội của ông. Một người tên Ba-a-na, người kia tên Rê-cáp. Hai người là con của Rim-môn ở Bê-ê-rốt, người Bêng-gia-min. Thị trấn Bê-ê-rốt thuộc chi tộc Bêng-gia-min. ³ Dân Bê-ê-rốt chạy trốn đến Ghít-ta-im, và ngày nay vẫn còn cư ngụ tại đó như ngoại kiều.

⁴ Giô-na-than, con Sau-lơ, có một con trai tên Mê-phi-bô-sết, bị què hai chân. Cậu được năm tuổi khi được tin từ Ghít-rê-ên là cả Sau-lơ và Giô-na-than đều đã chết. Người vú nuôi bồng Mê-phi-bô-sết chạy trốn nhưng đang khi hấp tấp chạy làm té cậu cho nên cậu bị què. ⁵ Rê-cáp và Ba-a-na, con trai Rim-môn, từ Bê-ê-rốt, đến nhà Ích-bô-sết vào buổi xế trưa khi ông đang ngủ. ⁶⁻⁷ Họ đi vào ngay giữa nhà giả bộ lấy lúa mì. Ích-bô-sết lúc đó đang nằm trên giường. Rê-cáp và Ba-a-na đâm vào bụng Ích-bô-sết, giết chết ông, cắt đầu mang đi. Rồi họ trốn và đi suốt đêm qua

thung lũng sông Giô-đanh. ⁸ Khi đến Hép-rôn họ dâng đầu cho Đa-vít và bảo vua, “Đây là đầu của Ích-bô-sết, con trai Sau-lơ, kẻ thù của vua. Hắn đã tìm cách giết vua! Ngày nay CHÚA đã báo ứng cho Sau-lơ và con cháu người về những gì người đã làm cho vua.”

⁹ Đa-vít trả lời với Rê-cáp và em là Ba-a-na, con trai Rim-môn ở Bê-ê-rốt, “Ta thề trong danh CHÚA hằng sống Đấng đã giải cứu ta khỏi mọi hoạn nạn! ¹⁰ Lần đó có người tưởng mang tin mừng đến cho ta khi bảo, ‘Sau-lơ chết rồi!’ Ta bắt và giết nó ở Xiếc-lác. Đó là phần thưởng ta dành cho kẻ mang tin như thế! ¹¹ Cho nên ta phải xử tử các người gian ác như mấy anh vì đã giết một người vô tội đang khi người đó nằm trên giường trong nhà mình!”

¹² Vậy Đa-vít ra lệnh cho thuộc hạ* giết Rê-cáp và Ba-a-na. Họ chặt tay và chân Rê-cáp và Ba-a-na treo xác chúng trên hồ Hép-rôn. Rồi họ lấy đầu Ích-bô-sết và chôn trong mộ của Áp-ne ở Hép-rôn.

5

Đa-vít được cử làm vua trên Ít-ra-en

¹ Rồi tất cả các chi tộc trong Ít-ra-en đến nói cùng Đa-vít tại Hép-rôn rằng, “Này, chúng tôi cùng trong gia tộc* với ông. ² Khi Sau-lơ còn làm

---

* **4:12:** thuộc hạ Những thanh niên trai trẻ mang vũ khí cho chiến sĩ vào mặt trận nhưng chưa phải là chiến sĩ. * **5:1:** cùng trong gia tộc Nguyên văn, “cùng chung máu mủ.”

vua, ông đã là người hướng dẫn Ít-ra-en trong chiến trận. CHÚA phán cùng ông, 'Người sẽ làm người chăn dắt dân Ít-ra-en ta. Người sẽ lãnh đạo họ.' "

³ Vậy tất cả các bô lão Ít-ra-en đến gặp vua Đa-vít tại Hếp-rôn và ông lập ước với họ tại đó trước mặt CHÚA. Rồi họ đổ dầu trên Đa-vít để cử ông làm vua trên Ít-ra-en.

⁴ Đa-vít được ba mươi tuổi khi lên ngôi vua và trị vì bốn mươi năm. ⁵ Ông cai trị trên Giu-đa bảy năm sáu tháng ở Hếp-rôn, và làm vua trên cả Ít-ra-en lẫn Giu-đa ba mươi ba năm ở Giê-ru-sa-lem.

⁶ Khi vua Đa-vít và những người theo ông đi đến Giê-ru-sa-lem để đánh dân Giê-bu-sít ở đó thì người Giê-bu-sít bảo Đa-vít, "Người không thể xâm nhập vào thành chúng ta† được đâu vì bọn mù hay què cũng đủ ngăn chặn người rồi." Chúng đoán rằng Đa-vít không thể xông vào thành chúng được. ⁷ Nhưng Đa-vít chiếm được thành kiên cố gọi là Xi-ôn, và biến nó ra thành Đa-vít.

⁸ Hôm ấy Đa-vít bảo những người đi theo, "Các người phải đi qua đường hầm dẫn nước‡ đến chỗ bọn kẻ thù 'què' và 'mù' Giê-bu-sít ấy. Các người phải giết chúng vì Đa-vít ghét chúng. Vì thế mà

† 5:6: Người không thể ... thành chúng ta Thành Giê-ru-se-lem được xây trên một ngọn đồi có vách cao bao quanh cho nên rất khó chiếm. ‡ 5:8: Các người ... dẫn nước Hay "Ai muốn tấn công dân Giê-bu-sít phải đi qua đường hầm." Đây có thể là hầm dẫn nước hay là đường hầm dẫn đến thành phố qua Suối Ghi-hôn nằm bên ngoài vách thành.

người ta có câu, ‘Kẻ mù và què không được vào cung điện§.’ ”

⁹ Vậy Đa-vít ở trong thành có vách vững bền, kiên cố và gọi nó là thành Đa-vít. Đa-vít xây thêm nhiều toà nhà quanh đó, bắt đầu từ chỗ Mi-lô* và hướng vào trong†. Ông cũng xây nhiều toà nhà nữa bên trong thành. ¹⁰ Ông trở nên càng ngày càng hùng mạnh vì CHÚA là Thượng Đế Toàn Năng ở với ông.

¹¹ Hi-ram, vua thành Tia sai sứ đến cùng Đa-vít và gửi theo các cây hương nam, thợ mộc, và thợ đẽo đá. Họ xây một cung điện cho Đa-vít. ¹² Đa-vít liền hiểu ra rằng CHÚA đã thực sự đặt ông làm vua trên Ít-ra-en và rằng CHÚA đã làm cho vương quốc ông hùng mạnh vì CHÚA yêu dân Ít-ra-en của Ngài.

¹³ Sau khi từ Hép-rôn đến, Đa-vít lấy thêm các vợ và thê thiếp ở Giê-ru-sa-lem. Đa-vít sinh thêm nhiều con trai và con gái. ¹⁴ Đây là tên của những con trai sinh cho Đa-vít tại Giê-ru-sa-lem: Sam-mua, Sô-báp, Na-than, Sô-lô-môn, ¹⁵ Íp-ha, Ê-li-sua, Nê-phéc, Gia-phia, ¹⁶ Ê-li-sa-ma, Ê-li-a-đa, và Ê-li-phê-lết.

Đa-vít chiến thắng quân Phi-li-tin

---

§ 5:8: cung điện Hay “đền thờ.” * 5:9: Mi-lô Các bậc đất có tường chống đỡ, có lẽ nằm về phía Tây Nam thành phố. † 5:9: hướng vào trong Hay “hướng về đền thờ.”

17 Khi quân Phi-li-tin nghe Đa-vít đã được bổ nhiệm làm vua trên Ít-ra-en thì tất cả quân Phi-li-tin đi lòng kiếm ông. Khi Đa-vít nghe tin ấy thì liền rút vào mật khu. 18 Quân Phi-li-tin đến đóng trại trong thung lũng Rê-phi-đim.

19 Đa-vít cầu hỏi CHÚA, “Tôi có nên tấn công quân Phi-li-tin không? Ngài có trao chúng vào tay tôi không?”

CHÚA bảo Đa-vít, “Hãy đi tấn công chúng! Ta sẽ trao chúng vào tay ngươi.”

20 Vậy Đa-vít đi đến Ba-anh Phê-ra-xim và đánh bại quân Phi-li-tin ở đó. Đa-vít nói, “CHÚA đã phá vỡ hàng rào địch quân trước mặt tôi như thác lũ.” Đa-vít gọi chỗ đó là Ba-anh Phê-ra-xim.‡ 21 Quân Phi-li-tin bỏ lại các thần tượng của chúng tại Ba-anh Phê-ra-xim, cho nên Đa-vít và những người theo ông lấy mang đi.

22 Một lần nữa người Phi-li-tin đến đóng quân tại thung lũng Rê-phi-đim.

23 Khi Đa-vít cầu hỏi CHÚA thì Ngài đáp, “Đừng tấn công chúng ngay trước mặt nhưng hãy đi vòng và tấn công chúng gần cây dương. 24 Khi người nghe tiếng bước chân xào xạc trên cây dương thì hãy ra tay. Ta sẽ đi trước ngươi để đánh bại đạo quân Phi-li-tin.”

25 Đa-vít làm y như CHÚA truyền dặn. Ông đánh bại quân Phi-li-tin và rượt đuổi theo chúng từ Ghê-be cho đến Ghê-xe.

---

‡ 5:20: Ba-anh Phê-ra-xim Nghĩa là “Chúa phá xuyên qua.”

6

Rước Rương Giao Ước về Giê-ru-sa-lem

¹ Đa-vít một lần nữa tập hợp những binh sĩ chọn lọc trong Ít-ra-en khoảng ba mươi ngàn người. ² Rồi ông và toàn thể dân chúng đi đến Ba-a-la trong Giu-đa* rước Rương Giao Ước của Thượng Đế về. Rương được gọi theo tên đó, tức danh CHÚA Toàn Năng, ngôi Ngai ở bên trên hai sinh vật bằng vàng có cánh. ³ Họ đặt Rương trên một cái xe đẩy mới và mang ra khỏi nhà A-bi-na đáp trên đôi. U-xa và A-hi-ô, hai con trai A-bi-na-đáp hướng dẫn chiếc xe ⁴ trên đó có Rương của Thượng Đế. A-hi-ô đi trước rương. ⁵ Đa-vít và toàn dân Ít-ra-en reo mừng trước mặt CHÚA. Họ trỗi các loại đờn bằng gỗ: đờn tranh, đờn cầm, trống cơm, chập chỏa. ⁶ Khi những người của Đa-vít đến sân đập lúa của Na-côn thì các con bò bị vấp chân ngã. U-xa liền giơ tay ra đỡ Rương của Thượng Đế. ⁷ CHÚA nổi giận và giết U-xa ngay tại chỗ. U-xa chết bên cạnh Rương của Thượng Đế. ⁸ Đa-vít tức giận vì CHÚA giết U-xa. Ngày nay chỗ đó gọi là Phê-rê U-xa†.

⁹ Hôm ấy Đa-vít sợ CHÚA nên ông bảo, “Làm sao Rương của CHÚA vào nơi ta được?” ¹⁰ Nên Đa-vít không rước Rương của CHÚA vào thành Đa-vít mà đưa Rương đến nhà Ô-bết Ê-đôm, người miền Gát. ¹¹ Rương của CHÚA ở trong nhà

* **6:2:** Ba-a-la trong Giu-đa Một tên khác của Ki-ri-át Giê-a-rim. Xem I Sứ 13:6. † **6:8:** Phê-rê U-xa Nghĩa là “Sự trừng phạt U-xa.”

Ô-bết Ê-đôm ba tháng. CHÚA ban phước cho Ô-bết Ê-đôm[‡], người miền Gát và gia đình ông.

¹² Dân chúng bảo Đa-vít, “CHÚA đã ban phước cho gia đình Ô-bết Ê-đôm và những gì thuộc về người vì Rương Giao Ước của CHÚA ở đó.” Vậy Đa-vít xuống rước Rương từ nhà Ô-bết Ê-đôm lên thành Đa-vít trong niềm hân hoan. ¹³ Khi những người mang Rương của CHÚA đi được sáu bước thì Đa-vít dâng một con bò đực và một con bò con mập làm sinh tế. ¹⁴ Rồi Đa-vít ra sức nhảy múa trước mặt CHÚA. Ông mặc một cái áo thánh ngắn.

¹⁵ Đa-vít và toàn dân Ít-ra-en reo mừng vui vẻ và thổi kèn khi họ rước Rương của CHÚA vào trong thành. ¹⁶ Khi Rương của CHÚA vào trong thành Đa-vít thì Mi-canh, con gái Sau-lơ, nhìn qua cửa sổ. Khi nàng thấy Đa-vít nhảy múa trước mặt CHÚA thì trong lòng khinh dể ông.

¹⁷ Đa-vít dựng một cái lều cho Rương của CHÚA, và dân Ít-ra-en đặt Rương ấy vào trong lều. Đa-vít dâng của lễ toàn thiêu và của lễ thân hữu trước mặt CHÚA.

¹⁸ Sau khi Đa-vít đã dâng của lễ toàn thiêu và của lễ thân hữu thì ông chúc phước cho dân chúng nhân danh CHÚA Toàn Năng. ¹⁹ Đa-vít cấp cho mỗi người đàn ông và đàn bà Ít-ra-en một ổ bánh, một bánh trái chà là, một bánh nho khô. Rồi mỗi người đi về nhà mình.

[‡] **6:11:** Ô-bết Ê-đôm Một người thuộc chi tộc Lê-vi sống gần Giê-ru-sa-lem.

²⁰ Đa-vít cũng về chúc phước cho những người trong gia đình mình nhưng Mi-canh con gái Sau-lơ ra đón ông và bảo, “Vua Ít-ra-en hôm nay hành động đẹp mắt lắm! Anh cởi quần áo trước mặt các nàng hầu của các sĩ quan anh như người thoát y không biết xấu hổ!”

²¹ Đa-vít bảo Mi-canh, “Anh làm điều đó trước mặt CHÚA. CHÚA chọn anh, không chọn cha em hay người nào trong nhà Sau-lơ. CHÚA bổ nhiệm anh cai trị trên Ít-ra-en cho nên anh sẽ còn reo vui trước mặt CHÚA. ²² Mất thêm danh dự nữa cũng không sao. Có thể theo ý em, anh sẽ xấu hổ thêm nhưng những nàng hầu mà em nói sẽ tôn trọng anh!”

²³ Từ đó, Mi-canh, con gái Sau-lơ không có con nữa cho đến khi nàng chết.

7

Đa-vít muốn xây đền thờ

¹ Vua Đa-vít ở trong cung điện còn CHÚA ban cho ông thái bình khắp nơi. ² Đa-vít bảo nhà tiên tri Na-than, “Này, tôi đang ở trong một cung điện làm bằng cây hương nam mà Rường của Thượng Đế lại ở trong lều!”

³ Na-than bảo vua, “Vua cứ việc làm điều gì mình muốn vì CHÚA ở cùng vua.”

⁴ Nhưng đêm đó CHÚA phán cùng Na-than như sau, ⁵ “Đi bảo tôi tớ ta là Đa-vít rằng, ‘CHÚA phán như sau: Người muốn xây một nhà cho ta ở phải

không? ⁶ Từ khi ta mang dân Ít-ra-en ra khỏi Ai-cập cho đến nay, ta không ở trong một nhà nào. Trong thời gian đó ta di chuyển từ nơi này sang nơi khác trong lều. ⁷ Khi ta di chuyển cùng với dân Ít-ra-en, ta chưa hề bảo cùng các chi tộc mà ta truyền phải chăm lo cho dân Ít-ra-en ta rằng, Sao các ngươi không cất cho ta một ngôi đền bằng gỗ hương nam? ”

⁸ Ngươi phải bảo Đa-vít, kẻ tôi tớ ta như sau, “CHÚA Toàn Năng phán: Ta rút ngươi ra từ đồng cỏ, từ sau bầy chiên, đặt ngươi làm lãnh tụ dân Ít-ra-en ta. ⁹ Ta đã ở cùng ngươi bất cứ nơi nào ngươi đi và đánh bại các kẻ thù cho ngươi. Ta sẽ làm cho ngươi nổi danh như bất cứ vĩ nhân nào trên đất. ¹⁰ Ta cũng sẽ chọn một chỗ cho dân Ít-ra-en ta, và ta sẽ đặt chúng vào đó để chúng sẽ sống trong nhà mình. Sẽ không còn ai quấy nhiễu chúng. Những kẻ ác sẽ không còn khuấy rối chúng như trước kia ¹¹ khi ta chọn những quan án cho dân Ít-ra-en ta. Nhưng ta sẽ ban cho ngươi bình yên bốn bên. Ta cũng bảo ngươi rằng ta sẽ khiến dòng dõi ngươi làm vua* trên Ít-ra-en sau ngươi.

¹² Sau khi ngươi qua đời về cùng tổ tiên rồi thì ta sẽ chọn một đứa con ngươi làm vua kế vị và sẽ lập nước nó vững bền. ¹³ Nó sẽ cất một nơi ở cho ta, và ta sẽ để cho nước nó trị vì mãi mãi.

---

* **7:11:** khiến dòng dõi ngươi làm vua Nguyên văn, “lập ngươi làm gia đình.”

14 Ta sẽ làm cha nó, nó sẽ làm con ta†. Khi nó phạm tội, ta sẽ dùng kẻ khác trừng phạt nó. Họ sẽ làm cái roi cho ta. 15 Ta đã cất lấy tình yêu ta ra khỏi Sau-lơ là người ta dẹp bỏ trước người nhưng ta sẽ luôn luôn yêu thương con người. 16 Nhà người, nước người và ngôi người sẽ còn đòi đòi trước mặt ta.”

17 Na-than thuật lại cho Đa-vít mọi điều Thượng Đế nói trong sự hiện thấy.

Đa-vít cầu nguyện cùng Thượng Đế

18 Sau đó Đa-vít đến ngồi trước mặt CHÚA. Đa-vít hỏi, “CHÚA là Thượng Đế ơi, con là ai? Gia đình con là gì mà Ngài mang con đến đây? 19 Lạy CHÚA, như thế này chưa đủ mà Ngài còn hứa về tương lai của gia đình con. Lạy CHÚA, thế này thật là quá khác thường. 20 Lạy Chúa là Thượng Đế, con còn biết thưa gì với Ngài vì Ngài biết con, kẻ tôi tớ Ngài quá rõ! 21 Ngài đã làm điều to tát này vì Ngài muốn làm và Ngài đã cho con biết điều đó. 22 Lạy Chúa là Thượng Đế, vì thế Ngài là Đấng cao cả! Không có ai giống như Ngài. Không có Thượng Đế nào ngoài Ngài. Chính chúng con đã nghe mọi điều đó!

23 Không có dân tộc nào như dân Ít-ra-en của Ngài. Họ là dân duy nhất trên đất được Ngài chọn riêng cho mình. Ngài làm cho mọi người biết đến danh Ngài. Ngài làm những phép lạ lớn lao kỳ diệu cho họ. Ngài đi trước họ và đánh đuổi

---

† 7:14: Ta sẽ làm ... con ta Thượng Đế nhận các vua thuộc dòng họ Đa-vít làm con nuôi cho nên họ trở nên con của Ngài. Xem Thi 2:7.

các dân tộc và các thần ra khỏi xứ. Ngài giải cứu dân Ngài ra khỏi ách nô lệ trong Ai-cập. ²⁴ Ngài chọn dân Ít-ra-en thuộc riêng về Ngài đến đời đời và lạy CHÚA, Ngài là Thượng Đế họ.

²⁵ Bây giờ, Lạy Chúa là Thượng Đế, xin giữ lời hứa đời đời mà Ngài đã hứa cùng gia đình con và con, kẻ tôi tớ CHÚA. Xin làm theo như điều Ngài phán. ²⁶ Rồi Ngài sẽ được tôn trọng mãi mãi, và người ta sẽ bảo, ‘CHÚA Toàn Năng là Thượng Đế trên Ít-ra-en!’ Còn nhà Đa-vít, kẻ tôi tớ CHÚA sẽ vững bền mãi trước mặt Ngài.

²⁷ Lạy CHÚA Toàn Năng, Thượng Đế của Ít-ra-en, Ngài đã phán cùng con, ‘Ta sẽ làm cho gia đình người được cao trọng.’ Cho nên, con, kẻ tôi tớ Ngài dám cầu nguyện cùng Ngài. ²⁸ Lạy CHÚA, Ngài là Thượng Đế, và lời phán của Ngài chân thật. Ngài đã hứa những điều tốt lành này cho con, kẻ tôi tớ Ngài. ²⁹ Xin ban phước cho gia đình con. Xin cho nhà con còn mãi trước mặt Ngài. Lạy Chúa là Thượng Đế vì Ngài đã phán như vậy. Xin hãy chúc phước lành cho gia đình con.”

8

Đa-vít thắng nhiều trận

¹ Sau đó Đa-vít đánh bại quân Phi-li-tin, chế ngự chúng, và chiếm thành Mê-thết Am-ma.*

² Ông cũng đánh thắng dân Mô-áp. Ông bắt

---

* **8:1:** Mê-thết Am-ma Hay “vùng đất quanh Gát.” Các làng mạc quanh đó bị thành Mê-thết Am-ma kiểm soát. Xem Sử 18:1.

chúng nằm dài xuống đất, rồi lấy dây đo. Ai nằm trong hai chiều dài của dây đều bị giết, còn ai nằm trong một chiều dài kế tiếp thì được sống. Dân Mô-áp thần phục Đa-vít và nộp triều cống theo như ông đòi. ³ Đa-vít đi đến vùng gần sông Ô-phơ-rát để dựng đài kỷ niệm cho mình†. Ông cũng đánh bại Ha-đa-đê-xe, con trai Rê-hốp, vua Xô-ba, khi người này đang đi chiếm lại vùng sông Ô-phơ-rát. ⁴ Đa-vít bắt được một ngàn quân xa, bảy ngàn lính cỡi ngựa‡, hai mươi ngàn lính bộ. Ông cắt nhượng tất cả các con ngựa kéo quân xa, chỉ chừa lại một trăm con.

⁵ Quân A-ram từ Đa-mách kéo đến cứu giúp Ha-đa-đê-xe, vua Xô-ba, nhưng Đa-vít giết hai mươi hai ngàn người của chúng. ⁶ Rồi Đa-vít đặt các đồn lính đóng ở Đa-mách thuộc A-ram. Dân A-ram phải chịu thần phục Đa-vít và nộp triều cống theo như ông đòi. Nơi nào Đa-vít đi CHÚA đều cho ông đắc thắng.

⁷ Đa-vít lấy các khiên bằng vàng§ của các sĩ quan Ha-đa-đê-xe mang về Giê-ru-sa-lem. ⁸ Đa-vít cũng lấy các vật dụng bằng đồng từ Thê-ba* và Bê-rô-thai, là hai thành nằm dưới quyền kiểm soát của Ha-đa-đê-xe.

---

† **8:3:** Đa-vít ... cho mình Hay “Đa-vít đi chiếm cứ vùng gần sông Ô-phơ-rát.” ‡ **8:4:** Đa-vít ... cỡi ngựa Câu này trích trong bản cổ Hi-lạp và trong cuộn sách Hê-bơ-rơ tìm được ở Cum-rân trên bờ Biển Chết. Bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ ghi “1.700 lính cỡi ngựa.” § **8:7:** khiên bằng vàng Hay “vỏ bọc cung.” * **8:8:** Thê-ba Từ này ghi trong các bản cổ Hi-lạp. Bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ ghi “Bê-ta.” Xem I Sử 18:8.

⁹ Thôi, vua của Ha-mát nghe tin Đa-vít đã đánh bại đạo quân của Ha-đa-đê-xe ¹⁰ liền sai con trai mình là Giô-ram đến chào mừng và chúc tụng Đa-vít vì đã đánh thắng Ha-đa-đê-xe. Trước kia Ha-đa-đê-xe và Thôi hay tranh chiến với nhau. Giô-ram mang biếu các vật dụng bằng bạc, vàng và đồng. ¹¹ Vua Đa-vít dâng các đồ đó cho CHÚA, cùng với các đồ bằng bạc và vàng mà ông đã lấy từ các quốc gia thua trận. ¹² Các quốc gia đó là Ê-đôm, Mô-áp, Am-môn, Phi-li-tin, và A-ma-léc. Đa-vít cũng dâng cho CHÚA những gì ông đã lấy từ Ha-đa-đê-xe, con trai Rê-hốp, vua Xô-ba. ¹³ Danh tiếng Đa-vít càng lẫy lừng sau khi đánh bại mười tám ngàn quân A-ram[†] trong Thung lũng Muối. ¹⁴ Ông đặt các đồn lính khắp xứ Ê-đôm, và toàn dân Ê-đôm phải thần phục ông. Nơi nào ông đi CHÚA đều ban cho ông chiến thắng.

¹⁵ Đa-vít làm vua trên Ít-ra-en, ông làm điều công chính phải lẽ cho dân chúng. ¹⁶ Giô-áp, con Xê-ru-gia là tư lệnh quân đội. Giê-hô-sa-phát, con A-hi-lút làm viên ký lục. ¹⁷ Xa-đốc, con A-hi-túp và A-bia-tha, con A-hi-mê-léc làm thầy tế lễ. Sê-rai-gia làm bí thư của vua. ¹⁸ Bê-nai-gia, con Giê-hô-gia-đa chỉ huy những đoàn lính đánh

---

[†] **8:13:** A-ram Từ này ghi trong vài bản cổ Hê-bơ-rơ. Các bản cổ Hi-lạp và Xy-ri ghi "Ê-đôm."

thuê người Kê-rê-thít và Phê-lê-thít[‡] của Đa-vít. Còn các con Đa-vít đều là thầy tế lễ[§].

9

Đa-vít giúp đỡ gia đình Sau-lơ

¹ Đa-vít hỏi, “Còn có ai sống sót trong gia đình Sau-lơ không? Ta muốn tỏ lòng nhân từ cho người ấy vì Giô-na-than!”

² Lúc ấy có một tôi tớ tên Xi-ba thuộc gia đình Sau-lơ. Các đầy tớ Đa-vít gọi Xi-ba đến cùng vua. Vua Đa-vít hỏi, “Anh là Xi-ba phải không?”

Anh đáp, “Dạ, tôi là kẻ tôi tớ vua.”

³ Vua hỏi tiếp, “Trong gia đình Sau-lơ còn ai sống sót không? Ta muốn tỏ lòng nhân từ của Thượng Đế cho người ấy.”

Xi-ba đáp, “Giô-na-than có một người con trai còn sống nhưng bị què hai chân.”

⁴ Vua hỏi Xi-ba, “Vậy người con đó hiện ở đâu?”

Xi-ba thưa, “Anh ta hiện ở nhà của Ma-kia, con trai Am-miên, ở Lô Đê-ba.”

⁵ Đa-vít liền sai đầy tớ rước con trai Giô-na-than từ nhà Ma-kia, con của Am-miên ở Lô Đê-ba đến. ⁶ Mê-phi-bô-sết, con Giô-na-than đến sắp mình xuống đất lạy Đa-vít.

Đa-vít kêu, “Mê-phi-bô-sết ơi!”

Mê-phi-bô-sết thưa, “Dạ, tôi tớ vua đây.”

[‡] **8:18:** Kê-rê-thít và Phê-lê-thít Đây là những cận vệ của Đa-vít. Một bản cổ A-ram ghi “các lính bắn cung và ném đá.” Nghĩa là những người này được huấn luyện thành thạo trong việc bắn cung và dùng ná bắn đá. [§] **8:18:** thầy tế lễ Hay “các lãnh tụ quan trọng.”

⁷ Đa-vít bảo, “Đừng sợ. Ta sẽ đổi nhân từ cùng người vì cha người là Giô-na-than. Ta sẽ trả hết đất đai của ông nội người là Sau-lơ lại cho người, còn người sẽ ăn chung bàn với ta mãi mãi.”

⁸ Mê-phi-bô-sét cúi lạy Đa-vít lần nữa và thưa, “Vua rất tử tế với tôi, kể tôi tớ vua. Thân phận tôi thật chẳng khác nào con chó chết!”

⁹ Rồi Đa-vít gọi tôi tớ Sau-lơ là Xi-ba lại bảo, “Ta ban cho cháu của chủ người mọi vật thuộc về Sau-lơ và gia đình người. ¹⁰ Người, các con trai, và tôi tớ người sẽ cày cấy đất đai và gặt hái mùa màng. Như thế gia đình người sẽ có đủ thực phẩm để ăn. Còn phần Mê-phi-bô-sét, cháu của chủ người sẽ luôn luôn ăn chung bàn với ta.” Xi-ba có mười lăm con trai và hai mươi tôi tớ. ¹¹ Xi-ba thưa cùng Đa-vít, “Tôi, tôi tớ vua, sẽ làm theo mọi điều vua, chủ tôi, truyền dạy.”

Mê-phi-bô-sét ăn chung bàn với Đa-vít như một trong các đứa con của vua vậy. ¹² Mê-phi-bô-sét có một con trai tên Mi-ca. Tất cả mọi người trong gia đình Xi-ba đều là tôi tớ của Mê-phi-bô-sét. ¹³ Mê-phi-bô-sét sống ở Giê-ru-sa-lem và ông ăn chung bàn với vua. Ông bị què hai chân.

10

Ha-nun làm nhục các sứ giả của Đa-vít

¹ Khi Na-hách vua Am-môn qua đời thì Ha-nun, con trai ông lên nối ngôi. ² Đa-vít bảo, “Na-hách trung thành với ta cho nên ta cũng sẽ trung

thành với con trai người là Ha-nun.” Vì thế Đa-vít sai sứ đến an ủi Ha-nun về việc cha người qua đời.

Các sứ giả Đa-vít đi đến xứ dân Am-môn. ³ Nhưng các quần thần bảo Ha-nun chủ họ, “Bộ vua tưởng Đa-vít muốn tôn trọng cha vua mà gọi người đến an ủi vua sao? Không phải đâu! Đa-vít sai người đến để do thám thành phố ta để chiếm đó!”

⁴ Ha-nun liền ra lệnh bắt giữ các sứ giả của Đa-vít. Để làm nhục họ, vua cho cạo nửa râu, cắt áo quần ngang hông rồi đuổi về.

⁵ Khi Đa-vít được báo cáo tin đó thì ông cử đại diện ra gặp các sứ giả vì họ cảm thấy xấu hổ lắm. Vua Đa-vít bảo, “Các người hãy ở lại Giê-ri-cô cho đến khi râu các người mọc lại rồi hãy về nhà.”

Chiến tranh với dân Am-môn

⁶ Người Am-môn biết rằng họ đã làm Đa-vít nổi giận cho nên chúng thuê hai mươi ngàn lính bộ người A-ram từ Bết-Rê-hốp và Xô-ba đến. Chúng cũng thuê vua Ma-a-ca cùng một ngàn người và mười hai ngàn người từ vùng Tóp.

⁷ Khi Đa-vít nghe vậy liền phái Giô-áp cùng toàn quân kéo ra. ⁸ Quân Am-môn kéo ra chuẩn bị nghênh chiến ở cửa thành. Quân A-ram từ Xô-ba và Rê-hốp, cùng những người ở Tóp và Ma-a-ca một mình kéo ra trận.

⁹ Giô-áp nhìn thấy địch quân ở phía trước và phía sau mình cho nên ông chọn những binh sĩ

thiện chiến nhất trong Ít-ra-en đi đánh quân A-ram. ¹⁰ Nhóm quân sĩ còn lại ông cho em mình là A-bi-sai chỉ huy. Rồi ông cho họ ra đánh quân Am-môn. ¹¹ Giô-áp bảo A-bi-sai, “Nếu người A-ram thắng thế đối với anh, em phải đến giúp anh. Còn nếu quân Am-môn mạnh hơn em, anh sẽ đến giúp em. ¹² Hãy mạnh bạo lên. Chúng ta phải anh dũng chiến đấu cho dân tộc ta và cho các thành của Thượng Đế. CHÚA sẽ làm điều Ngài cho là phải.”

¹³ Rồi Giô-áp cùng quân sĩ mở cuộc tấn công quân A-ram. Quân A-ram bỏ chạy. ¹⁴ Khi quân Am-môn thấy quân A-ram bỏ chạy thì chúng cũng bỏ chạy trước A-bi-sai và trốn về thành mình.

Giô-áp từ chiến trận với dân Am-môn trở về Giê-ru-sa-lem.

Quân A-ram lâm chiến

¹⁵ Khi quân A-ram thấy dân Ít-ra-en đánh bại mình liền tập hợp một đội quân rất lớn. ¹⁶ Ha-đa-đê-xe sai sứ mang quân A-ram từ phía bên kia sông Ơ-phơ-rát đến Hê-lam. Lãnh tụ chúng là Sô-bách, tư lệnh đạo quân của Ha-đa-đê-xe.*

¹⁷ Khi Đa-vít nghe tin liền tập hợp toàn dân Ít-ra-en lại. Họ băng qua sông Giô-đanh kéo đến Hê-lam.

Quân A-ram ở đó dàn trận sẵn sàng tấn công ông. ¹⁸ Nhưng quân A-ram bỏ chạy trước mặt quân Ít-ra-en. Đa-vít giết bảy trăm lính cỡi quân

---

* **10:16:** Ha-đa-đê-xe Bản cổ Hi-lạp ghi “Ha-đa-rê-xe.” Xem thêm câu 19.

xa và bốn mươi ngàn lính cỡi ngựa của A-ram. Ông cũng giết Sô-bách, tư lệnh đạo quân A-ram.

¹⁹ Sau khi các vua trước kia vốn thần phục Ha-đa-đê-xe thấy dân Ít-ra-en đã đánh bại chúng, họ liền lập hòa ước và thần phục Ít-ra-en. Người A-ram không còn dám giúp người Am-môn nữa.

11

Đa-vít phạm tội với Bát-Sê-ba

¹ Vào mùa xuân khi các vua thường ra tranh chiến nhau, thì Đa-vít phái Giô-áp, các tôi tớ ông, và toàn quân Ít-ra-en ra trận. Họ tiêu diệt dân Am-môn và tấn công thành Ráp-ba.

Còn Đa-vít thì ở lại Giê-ru-sa-lem. ² Một buổi chiều nọ vua ngồi dậy khỏi giường và đi dạo trên nóc đền vua. Trong khi đang dạo trên nóc thì vua thấy một người đàn bà đang tắm. Nàng rất đẹp. ³ Nên Đa-vít sai đầy tớ hỏi xem nàng là ai. Một đầy tớ trả lời, “Người đàn bà đó là Bát-Sê-ba, con gái Ê-li-am. Nàng là vợ U-ri người Hê-tít.”

⁴ Đa-vít liền cho người mang Bát-Sê-ba vào gặp mình. Khi nàng đến cùng vua thì vua ăn nằm cùng nàng. Lúc đó Bát-Sê-ba đã tẩy sạch kinh nguyệt. Rồi nàng trở về nhà mình. ⁵ Nhưng Bát-Sê-ba có thai và sai nhắn với Đa-vít, “Tôi có thai.”

Đa-vít tìm cách che giấu tội mình

⁶ Vì thế Đa-vít ra lệnh cho Giô-áp: “Hãy gọi U-ri, người Hê-tít, về với ta.”

Giô-áp liền gọi U-ri về với Đa-vít. ⁷ Khi U-ri vào gặp vua thì Đa-vít hỏi thăm về Giô-áp, các binh sĩ về tình hình chiến cuộc ra sao. ⁸ Rồi Đa-vít bảo U-ri, “Thôi anh về nhà nghỉ ngơi* đi.”

U-ri rời cung vua, và nhà vua gửi biểu ông một món quà. ⁹ Nhưng U-ri không về nhà. Ông ngủ ở ngoài cửa cung vua như tất cả các sĩ quan hoàng gia khác. ¹⁰ Các sĩ quan báo cáo với Đa-vít, “U-ri không có về nhà.” Đa-vít liền hỏi U-ri, “Anh từ xa đi về. Sao anh không đi về nhà?”

¹¹ U-ri thưa, “Rương Giao Ước và các chiến sĩ Ít-ra-en và Giu-đa đang ở trong lều. Chủ tôi là Giô-áp cùng các sĩ quan đang trú ngoài mặt trận mà tôi đi về ăn uống, rồi ngủ với vợ thì không phải lẽ tí nào! Tôi xin thề với vua là tôi sẽ không đời nào làm như thế.”

¹² Đa-vít bảo U-ri, “Anh ở đây hôm nay đi. Ngày mai ta sẽ gọi anh ra mặt trận.” Vậy U-ri ở lại Giê-ru-sa-lem hôm đó và hôm sau. ¹³ Rồi Đa-vít gọi U-ri vào gặp mình. U-ri vào và ăn uống với vua. Đa-vít phục rượu cho U-ri say nhưng U-ri cũng không chịu về nhà. Đêm hôm đó U-ri vẫn ngủ với các sĩ quan của vua.

Đa-vít âm mưu giết U-ri

¹⁴ Sáng hôm sau Đa-vít viết một bức thư cho Giô-áp nhờ U-ri mang đi. ¹⁵ Trong thư Đa-vít dặn, “Hãy đặt U-ri nơi tiền tuyến chỗ đánh nhau nguy hiểm nhất rồi rút binh ra, để hấn lại một mình. Để hấn bị bỏ xác nơi mặt trận.”

* **11:8:** nghỉ ngơi Nguyên văn, “rửa chân.”

¹⁶ Giô-áp quan sát thành phố và xem chỗ nào địch quân mạnh nhất liền đặt U-ri ở đó. ¹⁷ Khi quân trong thành đổ ra đánh nhau với Giô-áp thì một số binh sĩ của Đa-vít bị giết. U-ri người Hê-tít cũng chết trong toán đó.

¹⁸ Rồi Giô-áp gọi bản báo cáo toàn bộ cuộc chiến về cho Đa-vít. ¹⁹ Giô-áp dặn sứ giả, “Hãy tường thuật chi tiết cuộc chiến cho vua Đa-vít nghe. ²⁰ Khi tường thuật xong, nếu vua nổi giận và hỏi, ‘Sao các người tiến gần quá thành để tấn công như thế? Các người không biết là địch quân có thể bắn tên xuống từ vách thành sao?’ ²¹ Các người có nhớ ai giết A-bi-mê-léc, con trai Giê-rúp Bê-sét không? Một người đàn bà trên vách thành. Người đó ném cái cối đá lên đầu A-bi-mê-léc, giết người chết ở Thê-be. Sao các người tiến sát thành quá như thế?’ Nếu vua Đa-vít hỏi như vậy thì tiếp, ‘Kể tôi tớ vua, U-ri, người Hê-tít cũng bị giết nữa.’ ”

²² Sứ giả về gặp Đa-vít và thuật cho vua nghe những gì Giô-áp dặn mình. ²³ Sứ giả kể với Đa-vít, “Quân Am-môn đang thẳng thề. Chúng đổ ra tấn công chúng tôi trong ruộng nhưng chúng tôi đánh bật chúng trở lại nơi cửa thành. ²⁴ Các lính cầm cung bắn tên xuống các tôi tớ vua, một vài người bị chết. Tôi tớ vua là U-ri cũng chết nữa.”

²⁵ Đa-vít bảo sứ giả, “Nói với Giô-áp như sau: ‘Đừng quá bức mình về chuyện này. Gươm giáo đâu có mắt. Hãy mở cuộc tấn công mãnh liệt

hơn và chiếm thành đi.’ Hãy giục Giô-áp như thế.”

Đa-vít lấy Bát-sê-ba

²⁶ Khi vợ U-ri nghe tin chồng mình tử trận, liền than khóc. ²⁷ Sau khi mãn tang chồng thì Đa-vít sai người mang nàng vào cung với mình. Nàng trở thành vợ Đa-vít và sinh cho vua một con trai, nhưng Thượng Đế không bằng lòng điều Đa-vít làm.

12

Con trai Đa-vít chết

¹ CHÚA sai Na-than đến gặp Đa-vít. Khi gặp Đa-vít ông bảo, “Có hai người cùng ở trong một thành phố nọ. Một người giàu, một người nghèo. ² Người giàu có rất nhiều chiên và bò. ³ Còn người nghèo chẳng có gì cả ngoại trừ một con chiên con mình mua. Người nhà nghèo nuôi con chiên, nó lớn cùng với người và các con của người. Nó ăn đồ ăn và uống chung ly chén với người và ngủ trong lòng người. Con chiên được xem như con gái của người vậy.

⁴ Có một lũ khách ghé thăm người giàu. Người giàu muốn tiếp đãi lũ khách nhưng không muốn bắt chiên hay bò của mình nên bắt con chiên người nhà nghèo làm thịt đãi khách.”

⁵ Đa-vít nổi giận cùng người giàu. Ông bảo Na-than, “Tôi chỉ CHÚA hằng sống mà thề, tên nào làm chuyện đó phải chết! ⁶ Nó phải đền bốn lần giá con chiên vì làm chuyện bậy như thế. Nó chẳng có lòng nhân ái gì cả!”

Na-than vạch tội Đa-vít ra

⁷ Na-than liền bảo Đa-vít, “Vua là người đó chứ ai? Đây là điều CHÚA, Thượng Đế của Ít-ra-en phán: ‘Ta đã chọn* người làm vua Ít-ra-en và giải cứu người khỏi Sau-ơ. ⁸ Ta đã trao nước và các vợ người vào tay người. Ta đã đặt người làm vua trên Ít-ra-en và Giu-đa. Nếu như thế chưa đủ, ta có thể cho người thêm nữa. ⁹ Vậy tại sao người coi thường mệnh lệnh của CHÚA? Tại sao người làm điều bậy? Người nhờ gươm của quân Am-môn giết U-ri người Hê-tít và lấy vợ nó làm vợ mình! ¹⁰ Bây giờ đây trong nhà người sẽ có người chết vì gươm vì người không tôn kính ta; người đoạt vợ của U-ri người Hê-tít cho mình!’

¹¹ CHÚA phán: Ta sẽ mang khốn khổ đến cho người từ trong gia đình người. Ta sẽ bắt các vợ người mà trao cho người rất gần người ngay trước mắt người. Nó sẽ ăn nằm với các vợ người và mọi người sẽ biết chuyện đó†. ¹² Người thàm lén ăn nằm với Bát-Sê-ba nhưng ta sẽ làm điều này giữa thanh thiên bạch nhật để tất cả Ít-ra-en đều thấy.”

¹³ Đa-vít liền thú tội với Na-than, “Tôi đã phạm tội cùng CHÚA.”

Na-than đáp, “CHÚA cũng đã tha tội vua. Vua sẽ không chết. ¹⁴ Nhưng điều vua làm khiến các

---

* **12:7:** chọn Nguyên văn, “xức dầu.” Xem từ ngữ này trong Bảng Giải Thích Từ Ngữ. † **12:11:** mọi người sẽ biết chuyện đó Nguyên văn, “giữa thanh thiên bạch nhật.”

kẻ thù của CHÚA không kính sợ Ngài nữa. Vì lý do đó đứa con trai sinh cho vua sẽ phải chết.”

Con của Đa-vít và Bát-sê-ba chết

¹⁵ Rồi Na-than đi về nhà. CHÚA khiến cho đứa con của Đa-vít và vợ của U-ri mắc bệnh nặng.

¹⁶ Đa-vít cầu khẩn Thượng Đế cho đứa bé. Ông không chịu ăn uống gì. Ông đi về nhà và ở đó, suốt đêm nằm dưới đất.

¹⁷ Các người lớn tuổi trong gia đình Đa-vít đến tìm cách dỗ vua dậy nhưng vua từ chối, và cũng không chịu ăn chung với họ. ¹⁸ Đến ngày thứ bảy thì đứa bé chết. Các đầy tớ Đa-vít sợ không dám báo tin đó cho Đa-vít. Họ bảo, “Lúc đứa bé còn sống chúng ta tìm cách khuyên nhủ vua nhưng vua không nghe. Bây giờ nó chết rồi, nếu chúng ta cho vua biết, vua còn làm chuyện tệ hơn nữa.”

¹⁹ Khi thấy các đầy tớ thì thầm với nhau thì Đa-vít biết đứa bé đã chết nên ông liền hỏi, “Đứa bé chết rồi phải không?”

Họ đáp, “Dạ phải, nó chết rồi.”

²⁰ Đa-vít liền đứng dậy khỏi đất, tắm rửa, xức dầu thơm, và thay quần áo. Rồi vua vào trong nhà CHÚA để thờ lạy. Sau đó vua về nhà kiểm món gì để ăn. Các đầy tớ vua mang thức ăn đến và vua ăn.

²¹ Các đầy tớ vua hỏi, “Tại sao vua làm gì kỳ vậy. Khi đứa bé còn sống, vua không chịu ăn và than khóc. Bây giờ nó chết rồi thì vua ngồi dậy ăn.”

²² Đa-vít trả lời, “Trong khi nó còn sống ta không chịu ăn và than khóc vì ta nghĩ, ‘Biết

đâu CHÚA sẽ thương hại ta mà để cho nó sống.’
 23 Nhưng bây giờ nó chết rồi thì ta cứ ăn làm gì? Ta đâu có thể làm cho nó sống lại được? Trong tương lai ta sẽ đi đến cùng nó, nhưng nó đâu có trở lại cùng ta.”

Sô-lô-môn ra đời

24 Đa-vít an ủi Bát-Sê-ba, vợ mình. Vua ăn nằm cùng nàng. Nàng thụ thai nữa và sanh một con trai khác, Đa-vít đặt tên là Sô-lô-môn. CHÚA yêu thương Sô-lô-môn. 25 CHÚA sai Nathan, nhà tiên tri, dặn phải đặt tên nó là Giê-đi-đi-a‡, vì CHÚA yêu thích nó.

Đa-vít chiếm thành Ráp-ba

26 Giô-áp đánh thành Ráp-ba, một kinh đô của Am-môn, và sắp sửa chiếm nó. 27 Giô-áp sai người đến báo với Đa-vít rằng, “Tôi đã đánh Ráp-ba và chiếm nguồn cung cấp nước của thành đó. 28 Vậy bây giờ xin mang hết binh sĩ còn lại xuống tấn công thành này. Hãy chiếm thành đó trước khi tôi chiếm để lập công cho tôi.”

29 Vậy Đa-vít triệu tập toàn lực lượng và đi xuống thành Ráp-ba, tấn công và chiếm lấy nó. 30 Đa-vít lấy mào triều của vua Ráp-ba§ đội trên đầu mình. Mào triều đó nặng khoảng bảy mươi lăm cân*, có cần nhiều ngọc quý trên đó. Đa-vít

---

‡ 12:25: Giê-đi-đi-a Nghĩa là “được Chúa yêu thích.” § 12:30: mào triều của vua Ráp-ba Hay “mào triều của Minh-côm.” Minh-côm là một thần giả mà dân Am-môn tôn thờ. * 12:30: bảy mươi lăm cân Nguyên văn, “một ta-lâng” (khoảng 35 kí-lô).

cũng chiếm lấy nhiều món đồ quý giá của thành phố.

³¹ Vua cũng bắt dân cư trong thành đó làm công việc bằng cửa, cuốc, và rìu. Vua cũng bắt chúng xây nhà bằng gạch. Đa-vít làm như thế cho tất cả các thành Am-môn. Rồi Đa-vít và toàn quân trở về Giê-ru-sa-lem.

13

Am-nôn và Ta-ma

¹ Đa-vít có một con trai tên Áp-xa-lôm và một con trai tên Am-nôn*. Áp-xa-lôm có một em gái rất đẹp tên Ta-ma. Am-nôn yêu cô ta. ² Ta-ma là trinh nữ. Am-nôn tương tự† nàng mà không biết tìm dịp nào để gần nàng nên giả đau.

³ Am-nôn có một người bạn tên Giô-na-đáp, con Si-mê-a, anh Đa-vít. Giô-na-đáp rất khôn lanh. ⁴ Anh hỏi Am-nôn, “Này hoàng tử, sao hôm nay trông anh tiều tụy thế? Nói cho tôi biết được không?”

Am-nôn thú thật, “Tôi yêu Ta-ma, em gái của Áp-xa-lôm, anh cùng cha khác mẹ với tôi.”

⁵ Giô-na-đáp liền bày kế cho Am-nôn, “Anh hãy lên giường giả vờ đau. Cha anh sẽ đến thăm anh. Lúc đó anh sẽ thưa với cha anh, ‘Xin cha cho em Ta-ma đến làm thức ăn cho con. Nó sẽ nấu thức ăn trước mặt con để con nhìn và đút con ăn.’ ”

---

* **13:1:** Am-nôn Am-nôn là anh em cùng cha khác mẹ với Áp-xa-lôm và Ta-ma. Tất cả đều là con của Đa-vít nhưng Am-môn thuộc người vợ khác. Xem II Sam 3:2, 3. † **13:2:** tương tự Am-nôn quá tương tự nên giả đau.

⁶ Vậy Am-nôn lên giường giả vờ đau. Khi vua Đa-vít đến thăm thì Am-nôn thưa, “Xin cha cho Ta-ma em con đến thăm con. Để em con làm hai cái bánh trong khi con nhìn nó, rồi nó dứt con ăn.”

⁷ Đa-vít cho gọi Ta-ma vào cung bảo, “Con hãy đi đến nhà Am-nôn, anh con, làm món gì cho nó ăn.”

⁸ Vậy Ta-ma đi đến nhà Am-nôn trong khi anh đang nằm trên giường. Ta-ma lấy bột nhồi bằng tay. Nàng làm mấy cái bánh đặc biệt trong khi Am-nôn nhìn nàng. Rồi nàng nướng bánh. ⁹ Sau đó nàng lấy cái chảo để mời anh ăn nhưng anh không chịu ăn. Anh bảo các người đầy tớ, “Tụi bây lui ra hết đi!” Vậy mọi người đi ra hết.

¹⁰ Am-nôn bảo Ta-ma, “Em hãy mang thức ăn vào phòng ngủ để em dứt anh ăn.”

Ta-ma lấy mấy cái bánh nàng đã làm mang cho anh mình là Am-nôn trong phòng ngủ. ¹¹ Nàng đem đến dứt cho anh ăn nhưng anh nắm lấy tay nàng. Anh bảo, “Em ơi, hãy lại làm tình với anh.”

¹² Ta-ma phản đối, “Anh ơi, không được! Đừng cưỡng ép em! Không nên làm chuyện như thế này trong Ít-ra-en! Đừng làm chuyện sỉ nhục như thế! ¹³ Em sẽ không thể nào gỡ nhục được! Còn anh sẽ trở thành người ngu xuẩn nhục nhã trong Ít-ra-en! Anh hãy hỏi xin phụ vương, người sẽ cho anh cưới em.”

¹⁴ Nhưng Am-nôn không nghe. Anh ta mạnh hơn nàng cho nên cưỡng hiếp nàng. ¹⁵ Sau đó Am-nôn đâm ra ghét Ta-ma. Sự ghét bỏ còn

lớn hơn tình yêu nàng lúc trước. Am-nôn bảo, “Đứng dậy đi ra khỏi đây ngay!”

¹⁶ Ta-ma bảo anh, “Không được! Anh đuổi em ra như thế này còn xấu hơn điều anh làm nữa!”

Nhưng anh không thềm nghe. ¹⁷ Anh gọi tên đầy tớ trẻ vào bảo, “Hãy mang người đàn bà này ra khỏi đây khuất mắt ta ngay lập tức! Khóa cửa lại.”

¹⁸ Vậy tên đầy tớ dẫn nàng ra khỏi phòng rồi khóa cửa lại.

Ta-ma đang mặc một cái áo tay dài có nhiều màu[‡], vì các công chúa còn trình của vua hay mặc loại áo ấy. ¹⁹ Để tỏ sự buồn bực, Ta-ma liền phủ tro trên đầu, xé áo mình và lấy tay ôm đầu. Rồi nàng vừa đi vừa khóc thảm thiết.[§]

²⁰ Áp-xa-lôm, anh nàng hỏi, “Có phải Am-nôn, anh em, đã cưỡng hiếp em không? Bây giờ, em hãy làm thỉnh đi. Nó là anh khác mẹ với em. Đừng quá bực mình vì chuyện này!” Vậy Ta-ma ở trong nhà Áp-xa-lôm, anh mình, và cảm thấy buồn tẻ cô đơn.*

²¹ Khi vua Đa-vít nghe được chuyện ấy thì vô cùng tức giận nhưng ông không nói gì với Am-nôn cả vì ông yêu Am-nôn là con cả mình[†]. ²² Còn Áp-xa-lôm thì không thềm nói với Am-nôn tiếng

[‡] **13:18:** có nhiều màu Hay “có nhiều sọc.” **§ 13:19:** Ta-ma ... thảm thiết Đây là cách người thời đó bày tỏ sự đau buồn.

* **13:20:** Ta-ma ở trong nhà ... cô đơn Hay “cô ta ở trong nhà Áp-xa-lôm anh mình, tình thần kiệt quệ.” [†] **13:21:** nhưng ông ... con cả mình Câu này có trong bản cổ Hi-lạp và cuộn sách Hê-bơ-rơ ở Cum-rân nhưng không có trong bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ.

lành hay tiếng dữ nào, nhưng rất căm thù Am-nôn vì đã làm nhục Ta-ma, em gái mình.

Áp-xa-lôm báo thù

²³ Hai năm sau, Áp-xa-lôm thuê một số người đến Ba-anh Hát-xo, ở Ép-ra-im, để hớt lông chiên cho mình. Áp-xa-lôm cũng mời các hoàng tử đến nữa. ²⁴ Áp-xa-lôm đến thưa với vua, “Con có mấy người đến hớt lông chiên. Xin cha cùng các quần thần đến chơi với con.”

²⁵ Nhưng vua Đa-vít bảo Áp-xa-lôm, “Không được con. Chúng ta không đi được vì quá phiền cho con.”

Mặc dù Áp-xa-lôm năn nỉ Đa-vít, vua vẫn không chịu đến, nhưng chúc phước cho Áp-xa-lôm.

²⁶ Áp-xa-lôm thưa, “Nếu cha không muốn đến thì xin cha để em con là Am-nôn đến với chúng con.” Vua Đa-vít hỏi, “Tại sao nó phải đến với con?”

²⁷ Áp-xa-lôm năn nỉ quá nên Đa-vít cho phép Am-nôn và các hoàng tử đi với Áp-xa-lôm.

Am-nôn bị giết

²⁸ Áp-xa-lôm dặn các tôi tớ mình, “Hãy quan sát Am-nôn. Khi nào hắn say ta sẽ bảo các người, ‘Hãy giết Am-nôn’ thì hãy giết hắn! Đừng sợ vì chính ta bảo các người! Hãy mạnh dạn và can đảm!”

²⁹ Vậy các thanh niên của Áp-xa-lôm giết Am-nôn theo lệnh Áp-xa-lôm, nhưng các hoàng tử khác của Đa-vít leo lên lưng lừa chạy thoát.

Đa-vít nghe tin Am-nôn chết

³⁰ Trong khi các hoàng tử đang trốn chạy thì có người báo tin cho Đa-vít, “Áp-xa-lôm đã giết hết các hoàng tử, không ai sống sót!”

³¹ Vua Đa-vít liền xé quần áo mình và buồn rầu nằm dưới đất[‡]. Tất cả các tôi tớ vua đứng gần đó cũng xé quần áo mình.

³² Giô-na-đáp, con trai Si-mê-a, anh Đa-vít bảo vua, “Không phải tất cả các con trai vua đều bị giết đâu. Chỉ có một mình Am-nôn bị giết thôi! Áp-xa-lôm đã dự định chuyện này từ khi Am-nôn cưỡng hiếp Ta-ma. ³³ Thưa chúa và vua tôi, không phải tất cả con trai vua đều bị giết, chỉ có một mình Am-nôn bị giết thôi!”

³⁴ Trong khi đó, Áp-xa-lôm đã bỏ trốn.

Một lính gác trên vách thành thấy nhiều người xuất hiện từ phía bên kia đồi. ³⁵ Cho nên Giô-na-đáp bảo Đa-vít, “Đó, tôi nói đúng! Các con trai vua đang chạy đến kia!”

³⁶ Khi Giô-na-đáp vừa nói xong thì các hoàng tử chạy đến, khóc lóc thảm thiết. Đa-vít cùng các tôi tớ cũng khóc theo. ³⁷ Đa-vít than khóc cho con mình mỗi ngày.

Áp-xa-lôm chạy trốn đến Ghê-sua

Còn Áp-xa-lôm thì trốn đến Thanh-mai, con trai Am-mi-hút, vua Ghê-sua[§].

[‡] **13:31:** xé quần áo ... nằm dưới đất Chứng tỏ ông rất buồn rầu và bực tức. [§] **13:37:** Thanh-mai ... vua Ghê-sua Thanh-mai là ông ngoại của Áp-xa-lôm. Xem II Sam 3:3.

³⁸ Sau khi Áp-xa-lôm chạy trốn đến Ghê-sua thì ở đó ba năm. ³⁹ Đa-vít nguôi buồn về cái chết của Am-nôn nhưng vua thương nhớ Áp-xa-lôm.

14

Giô-áp cho một người đàn bà khôn ngoan đến gặp Đa-vít

¹ Giô-áp, con trai Xê-ru-gia biết vua Đa-vít thương nhớ Áp-xa-lôm. ² Nên Giô-áp sai người đi Tê-cô-a mang một người đàn bà khôn ngoan đến. Ông bảo người đàn bà, “Hãy làm bộ như người thật buồn. Mặc quần áo tang và đừng xúc dầu thơm. Hãy làm như người đang than khóc một người chết trong nhiều ngày qua. ³ Rồi đi đến vua nói thế này.” Giô-áp dặn người đàn bà đó phải nói những lời gì.

⁴ Vậy người đàn bà từ Tê-cô-a nói với vua. Bà cúi mặt sát đất trước vua và thưa, “Tâu bệ hạ, xin giúp tôi!”

⁵ Vua Đa-vít hỏi bà, “Có chuyện gì vậy?”

Người đàn bà thưa, “Tôi là đàn bà góa; chồng tôi đã chết. ⁶ Tôi có hai con trai. Trong khi chúng nó đánh nhau ngoài đồng thì không có ai ở đó để can ngăn, cho nên đứa này giết đứa kia chết. ⁷ Bây giờ tất cả gia đình đều chống tôi. Họ bảo, ‘Hãy giao đứa con đã giết em để chúng ta giết nó về tội giết em. Làm như thế để chúng ta diệt đứa sẽ hưởng gia tài của cha nó.’ Con trai tôi như tia lửa cuối cùng của tôi. Tôi chỉ còn có một

mình nó. Nếu họ giết nó thì tên và tài sản của chồng tôi sẽ bị tiêu diệt khỏi đất.”

⁸ Vua bảo người đàn bà, “Chị về nhà đi. Ta sẽ lo chuyện này cho.”

⁹ Người đàn bà Tê-cô-a thưa với vua, “Xin hãy đổ lỗi cho tôi và gia đình cha tôi. Thưa chủ và vua tôi, vua và ngôi vua hoàn toàn vô can.”

¹⁰ Vua Đa-vít bảo, “Ai mà nói xấu gì về người thì mang người đó đến cho ta. Sẽ không có ai dám động đến người nữa.”

¹¹ Người đàn bà thưa, “Xin bệ hạ hãy nhân danh CHÚA là Thượng Đế của vua mà hứa với tôi rằng bệ hạ sẽ ngăn thân nhân tôi, những kẻ có nhiệm vụ trừng phạt kẻ sát nhân, sẽ không giết con trai tôi để chuyện này càng thêm đau khổ.”

Đa-vít đáp, “Nhân danh CHÚA hằng sống, không ai dám hại con trai người đâu. Sẽ không có một sợi tóc nào trên đầu của nó sẽ rơi xuống đất.”

¹² Người đàn bà thưa, “Xin phép vua và chủ tôi cho tôi nói thêm.”

Vua bảo, “Nói đi.”

¹³ Người đàn bà tiếp, “Tại sao bệ hạ xử như thế này cho dân của Thượng Đế? Cách phân xử này chứng tỏ bệ hạ có lỗi vì không mang về đứa con bị bắt buộc phải bỏ nhà ra đi. ¹⁴ Tất cả chúng ta một ngày nào đó đều sẽ chết. Chúng ta cũng như nước đổ xuống đất, không ai hốt lại được. Nhưng Thượng Đế không cất lấy mạng sống. Ngài lập ra phương cách để cho những

người bị dày đi xa sẽ không phải mãi mãi xa cách Ngài. ¹⁵ Thưa chủ và vua tôi, tôi đến thưa với bệ hạ chuyện này vì người ta làm tôi sợ! Vì thế tôi nghĩ, “Tôi phải thưa với vua. Có thể vua làm được điều tôi xin. ¹⁶ Có thể vua sẽ nghe tôi. Có thể vua sẽ giải cứu tôi khỏi những kẻ muốn ngăn không cho tôi và con tôi nhận lãnh điều Thượng Đế đã ban cho chúng tôi.” ¹⁷ Bây giờ tôi nói, ‘Nguyện cho lời của bệ hạ và chủ tôi khiến tôi an tâm. Bệ hạ giống như thiên sứ của Thượng Đế, biết điều gì tốt, điều gì xấu. Nguyện CHÚA là Thượng Đế ở cùng bệ hạ!’ ”

¹⁸ Vua Đa-vít liền hỏi, “Người phải nói thật với ta không được giấu. Hãy trả lời cho ta.”

Người đàn bà thưa, “Xin bệ hạ cứ hỏi.”

¹⁹ Vua hỏi, “Có phải Giô-áp dặn người nói những lời này không?”

Người đàn bà đáp, “Tâu bệ hạ, không ai giấu nổi bệ hạ điều gì. Vâng, tôi tớ bệ hạ là Giô-áp bảo tôi nói những điều này. ²⁰ Giô-áp làm như thế để bệ hạ nhìn thấy vấn đề theo khía cạnh khác. Tâu bệ hạ, ngài quả thật khôn ngoan như thiên sứ của Thượng Đế, Đấng biết mọi việc xảy ra trên đất.”

Áp-xa-lôm trở về Giê-ru-sa-lem

²¹ Vua bảo Giô-áp, “Ta sẽ làm điều ta đã hứa. Hãy mang chàng trai trẻ Áp-xa-lôm về.”

²² Giô-áp cúi sấp mặt xuống đất và chúc phúc cho vua. Rồi ông thưa, “Hôm nay tôi biết bệ hạ hài lòng về tôi, vì bệ hạ đã làm điều tôi yêu cầu.”

²³ Giô-áp ngồi dậy và đi đến Ghê-sua mang Áp-xa-lôm về Giê-ru-sa-lem. ²⁴ Nhưng vua Đa-vít dặn, “Áp-xa-lôm phải về nhà nó. Nó không được phép gặp mặt ta.” Vậy Áp-xa-lôm về nhà mình, không đi vào gặp mặt vua.

²⁵ Áp-xa-lôm được mọi người khen vì tướng tá cao ráo bánh trai của anh ta. Trong cả Ít-ra-en không có ai đẹp trai bằng anh. Từ đầu cho tới chân anh không có khuyết điểm gì. ²⁶ Mỗi cuối năm, Áp-xa-lôm cắt tóc mình vì quá nặng. Tóc cắt xong cân nặng khoảng năm cân, theo cân nhà vua. ²⁷ Áp-xa-lôm có ba con trai và một con gái. Con gái anh cũng tên Ta-ma và rất đẹp.

Áp-xa-lôm buộc Giô-áp đến gặp mình

²⁸ Áp-xa-lôm ở Giê-ru-sa-lem trong hai năm tròn mà không hề thấy mặt vua Đa-vít. ²⁹ Sau đó Áp-xa-lôm cho gọi Giô-áp để ông đưa anh ta đến cùng vua nhưng Giô-áp không chịu đến. Áp-xa-lôm nhẫn lần thứ hai, nhưng Giô-áp cũng từ chối không đến.

³⁰ Nên Áp-xa-lôm bảo các đầy tớ, “Này, ruộng Giô-áp kế cận ruộng ta, ông ta trồng lúa mạch trên đó. Bay hãy ra đốt ruộng ông ta đi.”

Vậy tôi tớ Áp-xa-lôm đi đốt ruộng Giô-áp. ³¹ Giô-áp liền đến nhà Áp-xa-lôm hạch hỏi, “Tại sao đây tớ anh đốt ruộng tôi?”

³² Áp-xa-lôm bảo Giô-áp, “Tôi nhẫn anh đến đây để nhờ anh đến gặp vua hỏi tại sao vua mang tôi từ Ghê-sua về. Chẳng thà tôi vẫn ở đó

còn hơn! Bây giờ hãy để cho tôi gặp vua. Nếu tôi có tội thì vua cứ việc giết tôi đi!”

Áp-xa-lôm thăm vua Đa-vít

³³ Giô-áp liền vào gặp vua và thuật lại lời của Áp-xa-lôm. Vua liền cho gọi Áp-xa-lôm đến. Áp-xa-lôm đến sấp mặt xuống đất trước mặt vua và vua hôn anh ta.

15

Áp-xa-lôm âm mưu chiếm nước của Đa-vít

¹ Sau đó, Áp-xa-lôm sắm một quân xa cùng ngựa kéo và năm mươi quân chạy trước mặt mình. ² Sáng sớm Áp-xa-lôm thức dậy và ra đứng trước cổng thành*. Ai có chuyện tranh chấp cần vua phân xử đều đến đó. Khi thấy có ai đến thì Áp-xa-lôm gọi lại hỏi, “Anh từ thành nào đến?” Người đó sẽ trả lời, “Tôi từ một trong những chi tộc của Ít-ra-en đến.”

³ Áp-xa-lôm liền bảo, “Điều đòi hỏi của anh rất chính đáng nhưng vua không có ai để nghe anh đâu.”

⁴ Áp-xa-lôm nói, “Ước gì có ai cử tôi làm quan án trong xứ này! Ai có chuyện gì sẽ đến với tôi, tôi sẽ giúp họ được công lý bảo vệ.”

⁵ Dân chúng đến gần Áp-xa-lôm đều cúi lạy anh ta. Khi họ làm như thế Áp-xa-lôm liền dang

---

* **15:2:** cổng thành Đây là nơi dân chúng đến lo việc thông thường. Đó cũng là nơi dùng làm toà án xử các vụ kiện tụng.

tay ra ôm hôn họ. ⁶ Áp-xa-lôm làm như thế với tất cả mọi người Ít-ra-en đến nhờ vua Đa-vít giải quyết. Vì thế Áp-xa-lôm chiếm được lòng của tất cả dân Ít-ra-en.

⁷ Sau bốn năm[†] Áp-xa-lôm thưa với vua Đa-vít, “Xin cho con về Hếp-rôn. Con muốn thực hiện điều con hứa nguyện với CHÚA. ⁸ Trong khi con còn ở Ghê-sua trong xứ A-ram con thưa, ‘Nếu CHÚA mang tôi về Giê-ru-sa-lem con thề sẽ thờ lạy Ngài.’ ”

⁹ Vua bảo, “Thôi con hãy đi bình yên.” Vậy Áp-xa-lôm đi đến Hếp-rôn. ¹⁰ Nhưng anh ta bí mật sai sứ giả đi khắp các chi tộc Ít-ra-en. Họ bảo dân chúng, “Khi các người nghe tiếng kèn thì hãy la lên: ‘Áp-xa-lôm đã lên làm vua ở Hếp-rôn!’ ”

¹¹ Áp-xa-lôm đã mời hai trăm người cùng đi với mình. Vậy họ từ Giê-ru-sa-lem đi xuống với anh nhưng không biết âm mưu của anh. ¹² Trong khi Áp-xa-lôm đang dâng của lễ thì anh cho mời A-hi-tô-phên, một trong những cố vấn của Đa-vít, từ Ghi-lô, quê của ông đến. Âm mưu của Áp-xa-lôm thành công. Càng ngày càng có đông người ủng hộ anh ta.

¹³ Một sứ giả đến báo cho Đa-vít hay, “Dân Ít-ra-en đang về hòa với Áp-xa-lôm.”

¹⁴ Đa-vít liền bảo các quân thần có mặt với vua ở Giê-ru-sa-lem, “Chúng ta phải rời đây ngay lập

[†] 15:7: bốn năm Dựa theo các bản cổ. Bản Hê-bơ-rơ tiêu chuẩn ghi, “bốn mươi năm.”

tức! Nếu không chúng ta sẽ không thoát khỏi tay Áp-xa-lôm. Chúng ta phải nhanh chân trước khi nó bắt kịp chúng ta, giết chúng ta cùng dân chúng Giê-ru-sa-lem.”

¹⁵ Các quân thần thưa, “Chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì bệ hạ muốn.”

¹⁶ Vua cùng tất cả mọi người trong nhà ra đi nhưng để lại mười hầu thiếp để chăm sóc cung vua. ¹⁷ Vua cùng các người đi theo lên đường và dừng lại ở một căn nhà khá xa. ¹⁸ Tất cả các tôi tớ vua đi qua trước mặt vua: người Kê-rê-thít, và Bê-lê-thít, tất cả những người ở Gát, và sáu trăm người đã theo vua.

¹⁹ Vua bảo Y-tai, người miền Gát rằng, “Sao người đi theo chúng ta làm gì? Hãy trở về ở với vua Áp-xa-lôm của người đi vì người là ngoại kiều. Xứ này đâu phải quê hương người đâu. ²⁰ Người mới theo ta đây thôi. Tại sao ta phải bắt người đi lang thang với chúng ta trong khi chính ta cũng không biết mình đi đâu nữa? Hãy trở về, mang các anh em người theo người. Nguyên người được người ta tỏ lòng nhân từ và trung thành.”

²¹ Nhưng Y-tai thưa với vua, “Tôi thề trong danh CHÚA hằng sống và mạng sống vua, tôi nhất định ở với vua dù sống dù chết.”

²² Đa-vít liền bảo Y-tai, “Vậy thì đi.”

Vậy Y-tai người Gát và tất cả mọi người cùng gia đình họ tiếp tục đi. ²³ Tất cả dân chúng[‡] khóc lớn khi mọi người đi qua. Vua Đa-vít băng qua

[‡] 15:23: cả dân chúng Nguyên văn, “cả nước.”

thung lũng Kít-rôn, rồi họ tiếp tục đi đến sa mạc.
 24 Xa-đốc cùng mọi người Lê-vi đi với ông khiêng Rương Giao Ước của Thượng Đế. Họ đặt Rương xuống, rồi A-bia-tha cầu nguyện[§] cho đến khi mọi người đã ra khỏi thành.

25 Vua bảo Xa-đốc, “Hãy mang Rương Giao Ước của Thượng Đế trở vào thành. Nếu CHÚA ưa thích ta, Ngài sẽ mang ta về và cho ta nhìn thấy Rương cùng thành Giê-ru-sa-lem trở lại.

26 Nhưng nếu CHÚA bảo Ngài không thích ta nữa thì ta đã sẵn sàng. Ngài muốn xử ta thế nào cũng được.”

27 Vua nói tiếp với Xa-đốc là thầy tế lễ, “Người có phải là người tiên kiến không? Hãy trở về thành bình yên* và mang theo A-hi-mát, con người và Giô-na-than, con A-bia-tha. 28 Ta sẽ chờ nơi chỗ băng qua sa mạc cho đến khi ta nghe tin tức người báo.”

29 Vậy Xa-đốc và A-bia-tha mang Rương của Thượng Đế trở về Giê-ru-sa-lem và ở lại đó.

30 Đa-vít đi lên núi Ô-liu, vừa đi vừa khóc. Ông trùm đầu và đi chân đất. Đoàn người đi với ông cũng trùm đầu và vừa đi vừa khóc.

31 Có người báo cho Đa-vít, “A-hi-tô-phên là một trong những người mà Áp-xa-lôm tham khảo ý kiến để phản vua.” Đa-vít liền cầu khẩn,

---

§ 15:24: cầu nguyện Nguyên văn, “tiến lên.” Đây có thể nghĩa là “đốt hương,” hay “dâng sinh tế.” Ngoài ra cũng có nghĩa là A-bia-tha đứng cạnh Rương Giao Ước cho đến khi mọi người đã đi qua. * 15:27: Người có phải ... bình yên Hay “Người thấy không, người phải trở về thành bình yên.”

“CHÚA ơi, xin khiến mưu của A-hi-tô-phen ra ngu dại.”³² Khi Đa-vít lên tới đỉnh núi nơi người ta thường thờ lạy Thượng Đế, thì Hu-sai, người Ác-kít, đi ra gặp vua. Áo quần Hu-sai rách tả tơi, đầu dính bụi đất[†] chứng tỏ người đang thăm sâu.

³³ Đa-vít bảo Hu-sai, “Nếu người đi với ta, ta sẽ có thêm một người nữa phải lo. ³⁴ Nhưng nếu người trở vào thành thì người có thể biến mưu của A-hi-tô-phen ra vô dụng. Hãy bảo Áp-xa-lôm rằng, ‘Tôi là tôi tớ vua. Trước kia tôi phục vụ cha của bệ hạ, nhưng nay tôi sẽ phục vụ bệ hạ.’ ³⁵ Các thầy tế lễ Xa-đốc và A-bia-tha sẽ ở với người. Hãy thuật cho họ biết những gì người nghe thấy trong cung vua. ³⁶ A-hi-mát, con Xa-đốc, và Giô-na-than, con A-bia-tha, ở với họ. Bảo họ báo cho ta biết mọi điều người nghe.”

³⁷ Vì thế Hu-sai, bạn Đa-vít, trở về Giê-ru-sa-lem khi Áp-xa-lôm vừa đến thành.

16

Xi-ba gặp Đa-vít

¹ Sau khi Đa-vít đã đi quá một đoạn khỏi đỉnh núi Ô-liu thì Xi-ba, tôi tớ Mê-phi-bô-sết* ra gặp ông. Xi-ba mang theo hai con lừa chở theo hai trăm ổ bánh mì, một trăm bánh trái nhỏ, một trăm bánh trái vỏ, và một bầu da đựng rượu.

² Vua hỏi Xi-ba, “Những thứ này để làm gì?”

[†] 15:32: Áo quần ... bụi đất Chứng tỏ ông ta rất buồn bực.

* 16:1: Mê-phi-bô-sết Nguyên văn, “cháu của chủ người.”

Xi-ba trả lời, “Lừa để cho gia đình vua cỡi. Bánh mì và các bánh trái để cho các tôi tớ vua ăn. Còn rượu thì cho những ai đuối sức trong sa mạc uống.”

³ Vua hỏi “Mê-phi-bô-sết đâu rồi?”

Xi-ba thưa, “Mê-phi-bô-sết đang ở tại Giê-ru-sa-lem vì người nghĩ, ‘Hôm nay dân Ít-ra-en trả nước của cha ta lại cho ta!’ ”

⁴ Vua liền bảo Xi-ba, “Được rồi. Những gì trước kia của Mê-phi-bô-sết nay ta cho người hết.”

Xi-ba thưa, “Tôi lạy vua. Tôi mong rằng lúc nào vua cũng tỏ lòng nhân từ đối với tôi.”

Si-mê-i chửi rửa Đa-vít

⁵ Khi vua Đa-vít đi đến Ba-hu-rim thì có một người đi ra chửi rửa vua. Hắn thuộc nhà Sau-lơ, tên Si-mê-i, con Ghê-ra.

⁶ Hắn ném đá vào Đa-vít và các đầy tớ, nhưng dân chúng và quân lính bao quanh Đa-vít. ⁷ Si-mê-i mắng chửi Đa-vít rằng, “Ê! Tên sát nhân†, hãy cút đi, bỏ tên gậy rồi! ⁸ CHÚA đang trừng phạt người về tội giết những người trong gia đình Sau-lơ! Người chiếm ngôi Sau-lơ, bây giờ CHÚA lấy nước lại khỏi tay người để trao cho con người là Áp-xa-lôm! Nay người đã gặp khốn khổ vì người là tên sát nhân!”

⁹ A-bi-sai, con Xê-ru-gia thưa với vua, “Tại sao thằng chó chết này dám chửi rửa vua? Để tôi đi chém đầu nó!”

† 16:7: Tên sát nhân Nguyên văn, “người khát máu.”

10 Nhưng vua cảm, “Con Xê-ru-gia ơi, chuyện này không liên quan gì đến người cả! Nếu nó chửi rửa ta vì CHÚA bảo nó làm thì ai hạch hỏi Ngài được?” 11 Vua bảo A-bi-sai và các sĩ quan cận vệ, “Ngay cả con trai ta còn muốn giết ta nữa huống hồ gì người Bên-gia-min này! Để mặc nó, cho nó chửi rửa vì CHÚA bảo nó làm. 12 Có thể CHÚA sẽ thấy sự khốn khổ ta và đền đáp ta bằng những điều tốt thay vì những lời nguyền rủa của Si-mê-i hôm nay!”

13 Vậy Đa-vít và những người đi theo xuống đường cái còn Si-mê-i đi men theo sườn đồi. Hắn tiếp tục vừa đi vừa chửi rửa Đa-vít, ném đá và tung bụi về phía Đa-vít.

14 Khi vua và những người đi theo đến sông Giô-đanh thì tất cả đều mệt mỏi nên dừng chân nghỉ lấy sức tại đó.

15 Trong khi đó Áp-xa-lôm, A-hi-tô-phên, và tất cả người Ít-ra-en đã vào Giê-ru-sa-lem.

16 Hu-sai, người A-c-kít, bạn Đa-vít ra đón Áp-xa-lôm thưa rằng, “Đức vua vạn tuế! Đức vua vạn tuế!”

17 Áp-xa-lôm hỏi, “Sao người không trung thành với bạn người đi? Sao người không trốn khỏi Giê-ru-sa-lem với bạn người?”

18 Hu-sai đáp, “Tôi phục vụ cho người được CHÚA và tất cả dân Ít-ra-en chọn lựa. Tôi sẽ ở với bộ hạ. 19 Rốt cuộc tôi phải phục vụ ai đây? Phải phục vụ con Đa-vít! Tôi sẽ phục vụ bộ hạ như tôi đã phục vụ vua cha của bộ hạ.”

Mưu của A-hi-tô-phên

²⁰ Áp-xa-lôm bảo A-hi-tô-phên, “Bây giờ chúng ta phải hành động ra sao đây?”

²¹ A-hi-tô-phên đáp, “Cha của bệ hạ để lại một số cung nữ để chăm sóc cung điện. Vua hãy đi ăn nằm cùng họ. Như thế vua sẽ làm ô danh vua cha và dân chúng sẽ càng chạy theo bệ hạ thêm.”

²² Vậy người ta dựng lầu trên nóc cung vua nơi mọi người Ít-ra-en đều nhìn thấy. Rồi Áp-xa-lôm làm tình với các cung nữ[‡] của Đa-vít. ²³ Lúc đó người ta xem ý kiến của A-hi-tô-phên như lời của Thượng Đế vậy. Cả Đa-vít và Áp-xa-lôm đều nghĩ ý kiến của ông ta đáng tin.

17

A-hi-tô-phên cho ý kiến về Đa-vít

¹ A-hi-tô-phên bảo Áp-xa-lôm, “Cho tôi chọn mười hai ngàn quân để đuổi theo Đa-vít đêm nay. ² Tôi sẽ tấn công cha vua trong khi đang mỗi mết. Tôi sẽ làm cho cha vua hoảng sợ để những người đi theo đều bỏ chạy rồi tôi sẽ giết một mình Đa-vít thôi. ³ Sau đó tôi sẽ mang mọi người về với vua. Nếu người mà vua đi lòng đã chết thì ai nấy sẽ trở về bình yên.”

⁴ Nghe mưu kế này Áp-xa-lôm và các lãnh tụ Ít-ra-en thấy có vẻ hay. ⁵ Nhưng Áp-xa-lôm bảo, “Hãy gọi Hu-sai, người A-c-kít để xem ý kiến ông ta ra sao.”

[‡] 16:22: cung nữ Hay “nữ tì.”

Hu-sai phá hỏng ý kiến của A-hi-tô-phe

⁶ Khi Hu-sai vào, Áp-xa-lôm hỏi, “Kế hoạch A-hi-tô-phe như thế này. Chúng ta có nên theo không? Theo ý anh thì sao?”

⁷ Hu-sai bảo Áp-xa-lôm, “Lần này ý kiến A-hi-tô-phe không được hay lắm.” ⁸ Hu-sai tiếp, “Bệ hạ biết rõ cha vua và những người đi theo đều là dũng sĩ. Họ hung hăng như gấu cái bị cướp con. Cha vua cũng là tay thiện chiến. Ông ấy không ngủ đêm cùng đạo quân đâu. ⁹ Rất có thể ông ta đang ẩn náu trong hang hốc hay nơi nào đó. Nếu chúng ta tấn công lần đầu tiên mà thất bại thì tin đó sẽ loan ra thì dân chúng sẽ bảo, ‘Những kẻ theo Áp-xa-lôm thua rồi!’ ¹⁰ Như thế thì dù cho đến các chiến sĩ bạo gan như sư tử cũng khiếp sợ vì ai trong Ít-ra-en cũng biết cha vua là tay dũng sĩ. Họ cũng biết những người theo cha vua rất gan dạ!

¹¹ Tôi đề nghị thế này: Hãy tập hợp tất cả mọi người tại Ít-ra-en, từ Đan cho đến Bê-e-sê-ba*. Số đó sẽ đông như cát bờ biển rồi chính vua sẽ ra trận. ¹² Chúng ta sẽ lùng kiếm Đa-vít bất cứ nơi nào ông ta trốn. Chúng ta sẽ đổ ào trên ông ta như sương rơi trên đất. Chúng ta sẽ giết ông ta và những kẻ đi theo không chừa một ai. ¹³ Nếu Đa-vít trốn vào thành nào, dân Ít-ra-en sẽ buộc

---

* **17:11:** Đan cho đến Bê-e-sê-ba Nghĩa là toàn xứ Ít-ra-en từ Bắc tới Nam. Đan là một thị trấn cực Bắc của Ít-ra-en còn Bê-e-sê-ba là thị trấn cực Nam của Giu-đa.

dây vào thành đó kéo nó nhào xuống thung lũng. Không chừa một hòn đá nào!”

¹⁴ Áp-xa-lôm và dân Ít-ra-en bảo, “Ý kiến của Hu-sai người Ác-kít hay hơn ý kiến của A-hi-tô-phên.” CHÚA đã trừ liệu phá hỏng mưu của A-hi-tô-phên để Ngài mang thảm họa đến cho Áp-xa-lôm.

Hu-sai gọi tin mật cho Đa-vít

¹⁵ Hu-sai cho Xa-đốc và A-bia-tha, thầy tế lễ, biết mưu chước mà A-hi-tô-phên đã đề nghị với Áp-xa-lôm cùng các bô lão Ít-ra-en. Ông cũng cho họ biết kế mà ông đưa ra. Hu-sai bảo, ¹⁶ “Nhanh lên! Báo cho Đa-vít biết. Bảo ông không nên ngủ đêm nay ở thung lũng trong sa mạc mà phải qua sông Giô-đanh lập tức. Nếu ông băng qua sông thì ông và những người đi theo sẽ không bị hại.”

¹⁷ Giô-na-than và A-hi-mát đang chờ ở Ên-Rô-gen. Họ không muốn vào thành vì sợ người ta thấy cho nên cho một đứa tớ gái đi ra đưa tin. Rồi Giô-na-than và A-hi-mát đi về báo cho Đa-vít hay.

¹⁸ Nhưng có một chú bé thấy Giô-na-than và A-hi-mát liền mách với Áp-xa-lôm. Vì vậy hai người ra đi ngay và đến nhà của một người ở Ba-hu-rim. Giữa sân nhà[†] có cái giếng nên hai người leo xuống đó. ¹⁹ Vợ người ấy lấy một tấm vải phủ miệng giếng rồi phơi lúa lên trên. Không

[†] **17:18:** sân nhà Một vùng trống bên ngoài nhà. Nhiều nhà xây quanh một sân để người ta có thể làm việc, nấu nướng, hoặc ăn uống bên ngoài.

ai biết có người trốn trong giếng. ²⁰ Các đầy tớ Áp-xa-lôm đến nhà hỏi người đàn bà, “A-hi-mát và Giô-na-than đâu?”

Nàng bảo, “Họ băng qua suối rồi.”

Các đầy tớ Áp-xa-lôm liền đuổi theo Giô-na-than và A-hi-mát nhưng tìm không ra cho nên họ quay trở về Giê-ru-sa-lem.

²¹ Sau khi các đầy tớ Áp-xa-lôm đi rồi, Giô-na-than và A-hi-mát liền trèo ra khỏi giếng đi báo tin cho Đa-vít. Họ bảo, “Phải băng qua sông mau lên! A-hi-tô-phên đã đưa ra những kế hoạch hại vua!”

²² Vậy Đa-vít và những người đi theo băng qua sông Giô-đanh. Đến sáng thì tất cả mọi người đều đã băng qua sông.

A-hi-tô-phên tự tử

²³ Khi A-hi-tô-phên thấy người Ít-ra-en không nghe theo ý kiến mình liền thẳng yên cương lừa đi trở về thị trấn quê nhà mình. Sau khi dặn dò gia đình và trời trần xong ông liền treo cổ tự tử. Ông chết và được chôn trong mộ của cha mình.

Chiến tranh giữa Đa-vít và Áp-xa-lôm

²⁴ Đa-vít đến Ma-ha-na-im. Còn Áp-xa-lôm và quân Ít-ra-en băng qua sông Giô-đanh. ²⁵ Áp-xa-lôm cử A-ma-sa chỉ huy quân đội thay cho

Giô-áp‡. A-ma-sa là con của Giê-the, người Ích-ma-ên§. Mẹ của A-ma-sa là A-bi-ga-in, con gái Na-hách, và là chị của Xê-ru-gia*, mẹ Giô-áp.
 26 Áp-xa-lôm và người Ít-ra-en đóng quân trong xứ Ghi-lê-át.

Sô-bi, Ma-kia, và Bát-xi-lai

27 Sô-bi, Ma-kia, và Bát-xi-lai đang ở tại Ma-ha-na-im khi Đa-vít đến nơi. Sô-bi là con của Na-hách, người Am-môn, quê ở thành Ráp-ba. Ma-kia, con của Am-miên, gốc thành Lô-Đê-ba, và Bát-xi-lai gốc Rô-ghê-lim thuộc Ghi-lê-át. 28 Họ mang giường, chén bát, nồi niêu, lúa mì, lúa mạch, bột mì, gạo rang, đậu trái, đậu hạt, 29 mật ong, bơ, chiên cừ, phó mát dâng cho Đa-vít và những người đi theo ăn. Họ bảo, “Đi trong sa mạc chắc mọi người đói và khát lắm!”

18

Đa-vít chuẩn bị ra trận

1 Đa-vít kiểm điểm quân sĩ và đặt họ chỉ huy hàng ngàn và hàng trăm người. 2 Ông chia quân sĩ ra làm ba đạo. Giô-áp chỉ huy một phần ba. A-bi-sai, em Giô-áp, con Xê-ru-gia, chỉ huy một phần ba. Và Y-tai, người miền Gát, chỉ huy một phần ba còn lại.

‡ 17:25: A-ma-sa ... thay cho Giô-áp Giô-áp vẫn ủng hộ Đa-vít. Ông ta là một trong ba viên chỉ huy quân đội Đa-vít khi ông chạy trốn khỏi Áp-xa-lôm. § 17:25: Ích-ma-ên Danh hiệu này dựa theo bản cổ Hi-lạp. Bản tiêu chuẩn Hê-bơ-rơ ghi “Ít-ra-en.” Xem thêm I Sử 2:17. * 17:25: Mẹ của ... Xê-ru-gia Nguyên văn, “Ít-ra ăn nằm với A-bi-ga-in, con gái của Na-hách, chị Xê-ru-gia.”

Vua Đa-vít bảo họ, “Ta sẽ đi ra trận với các người.”

³ Nhưng họ bảo, “Vua không nên đi ra trận với chúng tôi! Giả sử đang khi đánh nhau mà chúng tôi bỏ chạy thì Áp-xa-lôm cũng không màng. Dù cho phân nửa chúng tôi bị giết, các binh sĩ của Áp-xa-lôm cũng không lưu ý. Nhưng vua đáng giá mười ngàn chúng tôi! Tốt hơn vua nên ở lại trong thành.”

⁴ Vua bảo họ, “Ta sẽ làm điều các người cho là phải.”

Vậy vua đứng bên cạnh cổng thành trong khi các binh sĩ đi ngang qua từng toán hàng trăm và hàng ngàn.

⁵ Vua bảo Giô-áp, A-bi-sai, và Y-tai, “Hãy vì ta mà nhẹ tay với Áp-xa-lôm.” Mọi người đều nghe thấy mệnh lệnh vua cho các quan chỉ huy liên quan đến Áp-xa-lôm.

Quân Đa-vít đánh bại quân Áp-xa-lôm

⁶ Quân Đa-vít đi ra trận đánh nhau với người Ít-ra-en thuộc phe Áp-xa-lôm. Hai bên xáp chiến ở trong rừng Ép-ra-im. ⁷ Quân Đa-vít đánh bại quân Ít-ra-en. Hôm đó số người tử trận là hai mươi ngàn người. ⁸ Trận chiến lan tràn khắp xứ. Hôm ấy, số người chết vì gặp nguy hiểm trong rừng đông hơn chết vì đánh nhau.

Áp-xa-lôm chết

⁹ Áp-xa-lôm tình cờ gặp quân Đa-vít. Trong khi Áp-xa-lôm đang cỡi lừa chạy thì nó chui bên

dưới các nhánh rậm rạp của một cây sồi. Đầu của Áp-xa-lôm vướng vào nhánh cây, còn con lừa chạy thoát. Thế là Áp-xa-lôm bị treo lơ lửng trên không*.

¹⁰ Có một binh sĩ thấy vậy liền báo cho Giô-áp, “Tôi thấy Áp-xa-lôm treo lơ lửng trên một cây sồi!”

¹¹ Giô-áp hỏi lại, “Người thấy hẳn à? Sao người không giết hẳn để cho hẳn rơi xuống đất đi? Ta sẽ thưởng cho người một cái đai và bốn lượng bạc!”

¹² Người đó đáp, “Dù ông cho tôi hai mươi lăm cân bạc đi nữa tôi cũng không dám đụng đến con vua. Chúng ta đã nghe vua ra lệnh cho ông, A-bi-sai, và Y-tai rằng, ‘Đừng làm hại gì đến Áp-xa-lôm.’” ¹³ Nếu tôi giết anh ta thì trước sau vua cũng biết, còn ông thì chắc sẽ không bảo vệ tôi được!”†

¹⁴ Giô-áp bảo, “Ta không thể nào phí thì giờ ở đây mà nghe người!”

Áp-xa-lôm vẫn còn sống và treo lơ lửng trên cây sồi, cho nên Giô-áp lấy ba cây giáo đâm vào tim Áp-xa-lôm. ¹⁵ Mười binh sĩ trể vác áo giáp cho Giô-áp cũng vây quanh Áp-xa-lôm liền đánh và giết Áp-xa-lôm.

¹⁶ Rồi Giô-áp thổi kèn, quân sĩ liền thổi đuổi theo người Ít-ra-en vì Giô-áp cảm họ. ¹⁷ Các binh

* **18:9:** lơ lửng trên không Nguyên văn, “giữa trời và đất.”

† **18:13:** ông thì chắc ... tôi được Hay “ông cũng chống tôi nữa.”

sĩ của Giô-áp khiêng xác Áp-xa-lôm quăng trong một hố lớn giữa rừng rồi lấy đá lấp lên.

Còn tất cả người Ít-ra-en đều chạy trốn về nhà mình.

¹⁸ Lúc Áp-xa-lôm còn sống, anh dựng một trụ kỷ niệm cho mình trong thung lũng Vua. Anh bảo, “Ta không có con trai nối dõi.” Cho nên anh lấy tên mình đặt cho trụ đó và ngày nay vẫn gọi là Đài Kỷ niệm Áp-xa-lôm.

Giô-áp báo tin cho Đa-vít

¹⁹ A-hi-mát, con trai Xa-đốc bảo Giô-áp, “Để tôi chạy về báo tin cho vua Đa-vít hay. Tôi sẽ báo cho vua hay rằng CHÚA đã cứu vua khỏi các kẻ thù.”

²⁰ Giô-áp đáp cùng A-hi-mát, “Không, hôm nay người không phải là người mang tin đó. Lúc khác thì được nhưng không được làm hôm nay vì con vua đã chết rồi.”

²¹ Rồi Giô-áp bảo một người xứ Cút, “Đi báo cho vua điều người chứng kiến.”

Người Cút đó cúi chào Giô-áp rồi chạy đi báo tin cho Đa-vít.

²² Nhưng A-hi-mát, con Xa-đốc cứ năn nỉ Giô-áp, “Dù sao cũng mặc, cho tôi đi theo người Cút này!”

Giô-áp bảo, “Con ơi, tại sao con muốn đi báo tin đó? Con sẽ không được thưởng gì đâu.”

²³ A-hi-mát đáp, “Ra sao thì ra, tôi cũng vẫn chạy theo.”

Giô-áp liền bảo, “Đi đi!”

Vậy A-hi-mát chạy theo lối Thung lũng sông Giô-đanh và qua mặt người Cút.

Đa-vít nghe tin

²⁴ Đa-vít đang ngồi ở giữa hai cổng trong và ngoài của thành. Người gác vọng canh leo lên nóc cổng bằng vách thành. Khi nhìn ra thì thấy một người đang chạy đến. ²⁵ Anh ta kêu to để báo cho vua.

Vua bảo, “Nếu nó chạy một mình chắc nó mang tin tốt!”

Người đó chạy mỗi lúc một gần tới thành. ²⁶ Rồi người gác vọng canh thấy một người nữa đang chạy. Anh ta kêu người gác cổng, “Kìa, lại có một người nữa chạy một mình!”

Vua bảo, “Chắc nó cũng mang tin mừng!”

²⁷ Người gác vọng canh bảo, “Tôi thấy người chạy đầu tiên giống như A-hi-mát, con Xa-đốc.”

Vua bảo, “A-hi-mát là người tốt. Chắc nó mang tin vui!”

²⁸ Rồi A-hi-mát kêu lên chào vua. Anh sấp mặt xuống đất trước vua và thưa, “Mọi việc đều tốt đẹp. Chúc tụng CHÚA là Thượng Đế của bệ hạ vì Ngài đã đánh bại những kẻ chống bệ hạ.”

²⁹ Vua hỏi, “Chàng trai trẻ Áp-xa-lôm bình yên không?”

A-hi-mát thưa, “Khi Giô-áp sai tôi đi, tôi nghe có tiếng huyền não nhưng tôi không biết chuyện gì.”

³⁰ Vua bảo, “Người hãy bước qua đây và chờ đó.” Vậy A-hi-mát bước qua một bên và đứng chờ.

31 Rồi người Cút đến. Anh nói, “Thưa chủ và vua tôi, hãy nghe tin vui này! Hôm nay CHÚA đã trừng phạt những kẻ chống bệ hạ!”

32 Vua hỏi người Cút, “Chàng trai trẻ Áp-xa-lôm bình yên không?”

Người Cút đáp, “Nguyện các kẻ thù của bệ hạ đều gặp số phận như anh chàng đó!”

33 Vua rất buồn bực cho nên đi lên phòng trên cổng thành và khóc. Vua vừa đi vừa khóc lớn, “Áp-xa-lôm, con ơi, Áp-xa-lôm, con ơi! Ước gì cha chết thế cho con. Áp-xa-lôm, con ơi là con!”

19

Giô-áp quở trách Đa-vít

1 Dân chúng bảo Giô-áp, “Xem kìa! Vua buồn rầu và than khóc Áp-xa-lôm.” 2 Hôm đó quân Đa-vít thắng trận. Nhưng ngày vui lại hóa ra buồn thảm cho mọi người vì họ nghe vua rất buồn bực vì con mình chết.

3 Mọi người lặng lẽ đi vào thành hôm đó. Ai nấy đều giống như một đạo quân thua trận bỏ chạy. 4 Vua trùm mặt và khóc lớn, “Áp-xa-lôm, con ơi! Áp-xa-lôm, con ơi là con!”

5 Giô-áp đi vào cung và bảo, “Hôm nay bệ hạ đã sỉ nhục tất cả các người theo bệ hạ. Họ đã cứu mạng sống bệ hạ, mạng sống con trai, con gái, vợ và các hầu thiếp bệ hạ. 6 Nhưng bệ hạ đã làm nhục họ vì bệ hạ thương những người ghét bệ hạ và ghét những người thương bệ hạ. Hôm nay bệ hạ đã cho mọi người thấy rõ là các cấp

chỉ huy của bệ hạ và các người theo bệ hạ chẳng có nghĩa gì đối với bệ hạ cả. Nếu Áp-xa-lôm còn sống còn tất cả chúng tôi đây đều chết chắc bệ hạ hài lòng lắm phải không? ⁷ Bây giờ xin bệ hạ đi ra ủy lạo các tôi tớ bệ hạ. Tôi chỉ danh CHÚA mà thề rằng nếu bệ hạ không bước ra thì đêm nay sẽ không còn người nào ở bên bệ hạ cả! Như thế còn tệ hại hơn những khốn đốn mà bệ hạ đã trải qua từ hồi trẻ cho đến hôm nay.”

⁸ Vì thế vua đi ra cửa thành*. Khi được tin vua ra cửa thành thì mọi người đi ra chào hỏi vua.

Đa-vít chiếm lại ngôi vua

Tất cả những người Ít-ra-en đi theo Áp-xa-lôm đều đã chạy trốn về nhà mình.

⁹ Dân chúng trong các chi tộc Ít-ra-en bắt đầu cãi nhau rằng, “Vua đã giải cứu chúng ta khỏi người Phi-li-tin và các kẻ thù khác nhưng phải bỏ xứ ra đi vì Áp-xa-lôm. ¹⁰ Chúng ta cử Áp-xa-lôm cai trị chúng ta nhưng bây giờ ông đã chết trong chiến trận. Chúng ta nên cử Đa-vít làm vua trở lại.”

¹¹ Vua Đa-vít nhắn Xa-đốc và A-bia-tha là các thầy tế lễ rằng, “Hãy bảo các bô lão Giu-đa như sau, ‘Ngôi trong nhà ta cũng nghe dân Ít-ra-en bàn tán. Như thế tại sao các ngươi lại là chi tộc cuối cùng đưa ta về cung? ¹² Các ngươi là anh em, thân tộc ta. Tại sao các ngươi là chi tộc cuối cùng mang vua trở về?’ ¹³ Hãy bảo A-ma-sa, ‘Ngươi là thân tộc ta. Nếu ta không cử ngươi làm

* **19:8:** cửa thành Nơi họp công cộng.

chỉ huy quân đội thế cho Giô-áp, nguyện CHÚA phạt ta nặng nề!”

¹⁴ Thế là Đa-vít được lòng toàn dân Giu-đa ngay. Họ sai người nhắn vua, “Xin bệ hạ hãy trở về cùng các người đi theo.”

¹⁵ Vậy Đa-vít trở về đến sông Giô-đanh. Người Giu-đa ra Ghinh-ganh đón vua đưa qua sông Giô-đanh.

Si-mê-i xin Đa-vít tha thứ

¹⁶ Si-mê-i, con Ghê-ra, người Bên-gia-min ở Ba-hu-rim, vội vàng cùng những người Giu-đa ra đón vua Đa-vít. ¹⁷ Cùng đi với Si-mê-i, có một ngàn người Bên-gia-min. Xi-ba, tôi tớ của nhà Sau-lơ cũng ra đón mang theo mười lăm con trai và hai mươi tôi tớ. Họ vội vàng đi đến sông Giô-đanh để đón vua.

¹⁸ Dân chúng đi qua sông Giô-đanh để giúp đưa gia đình vua trở về Giu-đa và làm những gì Đa-vít cần. Khi vua đi ngang qua sông thì Si-mê-i, con Ghê-ra đến gặp vua và cúi sấp mặt xuống đất trước mặt vua. ¹⁹ Hắn thưa với vua, “Thưa chúa, xin đừng kết tội tôi. Xin đừng nhớ lầm lỗi tôi khi vua rời Giê-ru-sa-lem. Xin đừng để bụng giận tôi. ²⁰ Tôi biết mình có lỗi. Vì thế mà tôi là người đầu tiên từ nhà Giô-xép† xuống đón vua và chúa tôi hôm nay!”

---

† **19:20:** nhà Giô-xép Đây có thể là những người Ít-ra-en đã theo Áp-xa-lôm. Nhiều khi danh từ Ép-ra-im (một trong các con của Giô-xép) được dùng để chỉ tất cả các chi tộc miền Bắc Ít-ra-en.

21 Nhưng A-bi-sai, con Xê-ru-gia bảo, “Thằng Si-mê-i phải chết vì nó đã chửi rửa ngài, là vua được CHÚA bổ nhiệm‡!”

22 Đa-vít bảo, “Con Xê-ru-gia ơi, việc này không can hệ gì đến ngươi! Đừng làm trái ý ta. Sẽ không có ai trong Ít-ra-en bị xử tử ngày hôm nay. Hôm nay ta sẽ làm vua trên Ít-ra-en!”

23 Rồi vua hứa cùng Si-mê-i, “Ngươi sẽ không chết đâu.” §

Mê-phi-bô-sét đến thăm Đa-vít

24 Mê-phi-bô-sét, cháu Sau-lơ*, cùng đi xuống đón vua Đa-vít. Mê-phi-bô-sét không chăm sóc chân đau, không cạo râu và cũng không giặt áo quần từ ngày vua rời Giê-ru-sa-lem cho đến khi vua trở về bình yên. 25 Khi Mê-phi-bô-sét từ Giê-ru-sa-lem ra đón vua thì vua hỏi, “Mê-phi-bô-sét, tại sao ngươi không đi với ta?”

26 Ngươi đáp, “Thưa chúa, Xi-ba, kẻ tôi tớ tôi gạt tôi! Tôi bảo Xi-ba, ‘Tao bị liệt cho nên hãy chuẩn bị yên cương cho lừa để ta đi theo với vua.’ 27 Nhưng nó dối tôi về bệ hạ. Ngài, chúa và vua tôi, như thiên sứ của Thượng Đế. Ngài hãy làm điều gì ngài cho là phải. 28 Bệ hạ có thể giết cả gia đình ông nội† tôi. Nhưng bệ hạ lại

‡ 19:21: vua được CHÚA bổ nhiệm Nguyên văn, “Vua được xức dầu.” § 19:23: “Ngươi sẽ không chết đâu.” Đa-vít không giết Si-mê-i nhưng mấy năm sau đó Sô-lô-môn, con Đa-vít ra lệnh giết Si-mê-i. Xem I Vua 2:44-46. * 19:24: cháu Sau-lơ Nguyên văn, “con.” † 19:28: ông nội Nguyên văn, “cha.”

cho tôi chung bàn với bệ hạ cho nên tôi đâu dám xin gì thêm nữa từ bệ hạ!”

²⁹ Vua bảo ông, “Thôi đừng nói gì thêm nữa. Ta đã định rằng người và Xi-ba sẽ chia nhau đất.”

³⁰ Mê-phi-bô-sết thưa với vua, “Thôi hãy để cho Xi-ba lấy hết đất đi vì bây giờ vua đã trở về nhà bình yên rồi.”

Đa-vít muốn thưởng cho Bát-xi-lai

³¹ Bát-xi-lai người miền Ghi-lê-át cũng từ Rô-gê-lim cũng đến giúp vua băng qua sông Giô-đanh. ³² Bát-xi-lai đã tám mươi tuổi, già lắm rồi. Ông đã chăm lo cho vua từ khi Đa-vít còn ở Ma-ha-na-im, vì Bát-xi-lai rất giàu. ³³ Đa-vít bảo Bát-xi-lai, “Hãy băng qua sông ở với ta tại Giê-ru-sa-lem, ta sẽ lo cho người.”

³⁴ Nhưng Bát-xi-lai thưa, “Bệ hạ có biết tôi bao nhiêu tuổi không? Bệ hạ có nghĩ rằng tôi có thể đi nổi với bệ hạ đến Giê-ru-sa-lem không? ³⁵ Tôi đã tám mươi rồi! Ăn uống không còn biết mùi vị gì. Tôi già rồi đâu còn nghe tiếng hát của nam nữ ca sĩ được nữa. Sao bệ hạ bận tâm về tôi làm gì? ³⁶ Tôi không đáng nhận phần thưởng gì từ bệ hạ nhưng tôi sẽ băng qua sông Giô-đanh với bệ hạ. ³⁷ Xong rồi để tôi đi về chết trong thành tôi, gần mồ mả của cha mẹ tôi. Nhưng đây là Kim-ham, tôi tớ tôi. Để nó đi theo hầu vua chúa tôi. Bệ hạ cần dùng nó việc gì cũng được.”

³⁸ Vua đáp, “Thôi được, Kim-ham sẽ đi với ta. Ta sẽ làm cho nó bất cứ điều gì người muốn, và ta sẽ làm cho người bất cứ điều gì người ao ước.”

Đa-vít trở về nhà

³⁹ Tất cả quân sĩ băng qua sông Giô-đanh trước, vua còn ở lại. Rồi vua hôn Bát-xi-lai và chúc phước cho ông. Bát-xi-lai trở về nhà mình.

⁴⁰ Khi vua qua đến Ghinh-ganh thì Kim-ham đi theo. Tất cả các quân sĩ của Giu-đa và phân nửa quân sĩ Ít-ra-en hộ tống vua qua sông Giô-đanh.

Người Ít-ra-en và người Giu-đa cãi nhau

⁴¹ Người Ít-ra-en liền đến gặp vua hỏi, “Tại sao thân nhân chúng tôi là người Giu-đa, cướp vua đi? Tại sao họ mang bệ hạ và gia đình bệ hạ cùng những người theo bệ hạ băng qua sông Giô-đanh?”

⁴² Tất cả người Giu-đa trả lời người Ít-ra-en rằng, “Chúng tôi làm như thế này vì vua là thân nhân cật ruột của chúng tôi. Sao các người tức giận làm gì? Chúng tôi không có ăn nhờ gì của vua hay lấy vật gì riêng cho chúng tôi cả!”

⁴³ Người Ít-ra-en đáp với người Giu-đa, “Chúng tôi có mùi chi tộc[‡] của Đa-vít, cho nên chúng tôi có nhiều quyền đối với Đa-vít hơn các người! Nhưng các người không thèm đếm xỉa gì đến chúng tôi cả! Chính chúng tôi là những người đầu tiên bàn định việc mang vua trở về!”

Nhưng người Giu-đa ăn nói gay gắt hơn người Ít-ra-en.

[‡] **19:43:** mùi chi tộc Giu-đa và Bên-gia-min là hai chi tộc sau này lập thành vương quốc Giu-đa sau khi quốc gia bị phân đôi. Mùi chi tộc kia thuộc vương quốc Ít-ra-en.

20

Sê-ba xúi giục Ít-ra-en ly khai

¹ Tình cờ có một kẻ gây rối tên Sê-ba, con trai Bích-ri từ chi tộc Bên-gia-min có mặt ở đó. Hắn thổi kèn và tuyên bố:

“Chúng ta không có phần gì với Đa-vít!
Chúng ta không liên quan gì đến con trai Gie-sê!
Hỡi dân Ít-ra-en, hãy trở về nhà mình!”

² Vậy toàn dân Ít-ra-en* ly khai Đa-vít và đi theo Sê-ba, con trai Bích-ri. Nhưng người Giu-đa theo Đa-vít suốt từ sông Giô-đanh cho đến Giê-ru-sa-lem.

³ Đa-vít trở về cung vua ở Giê-ru-sa-lem. Ông đã để lại mười cung nữ để chăm sóc cung vua. Sau khi về, ông bắt tất cả phải ở trong cung cấm†. Ông cho họ ăn uống nhưng không ăn nằm với họ nữa. Cho nên họ sống như góa phụ cho đến ngày qua đời.

⁴ Vua nói với A-ma-sa, “Hãy bảo người Giu-đa ba ngày nữa trình diện ta, người cũng phải có mặt ở đây.”

⁵ Vậy A-ma-sa đi ra tập họp người Giu-đa nhưng làm chậm chạp hơn thời hạn vua dặn.

Đa-vít ra lệnh cho A-bi-sai giết Sê-ba

* **20:2:** Ít-ra-en Đây là mười chi tộc không liên kết với Giu-đa.

† **20:3:** ông bắt ... trong cung cấm Áp-xa-lôm, con trai Đa-vít đã ăn nằm với các cung nữ ấy cho nên họ không còn được sủng ái nữa. Xem II Sam 16:21-22.

⁶ Đa-vít bảo A-bi-sai, “Sê-ba, con trai Bích-ri còn nguy hiểm cho chúng ta hơn cả Áp-xa-lôm nữa. Hãy mang quân lính ta đuổi theo nó trước khi nó tìm được các thành có vách kiên cố và trốn thoát khỏi tay chúng ta.”

⁷ Vậy những quân sĩ của Giô-áp, người Kê-rê-thít, và Phê-rê-thít[‡], cùng tất cả binh sĩ đều đi theo A-bi-sai. Họ từ Giê-ru-sa-lem đổ ra rượt theo Sê-ba, con Bích-ri.

Giô-áp giết A-ma-sa

⁸ Khi Giô-áp và đạo quân đến tảng đá lớn ở Ghi-bê-ôn thì A-ma-sa đi ra gặp họ. Giô-áp đang mặc quân phục, bên hông mang cái đai xỏ cây gươm trong vỏ. Khi Giô-áp bước tới thì gươm tuột ra khỏi vỏ. ⁹ Giô-áp hỏi A-ma-sa, “Anh ơi, mọi việc đều tốt đẹp cả chứ?”

Rồi ông giơ tay phải ra nắm râu A-ma-sa để hôn. ¹⁰ A-ma-sa không coi chừng cây giáo trong tay Giô-áp. Giô-áp liền đâm vào bụng A-ma-sa khiến ruột đổ ra trên đất. Giô-áp không phải đâm lại lần thứ nhì vì A-ma-sa chết rồi.

Quân của Đa-vít truy lùng Sê-ba

Sau đó Giô-áp và em mình là A-bi-sai rượt theo Sê-ba, con Bích-ri. ¹¹ Một trong các chàng thanh niên theo Giô-áp đứng bên cạnh xác A-ma-sa bảo, “Ai theo phe Giô-áp và Đa-vít hãy đi theo Giô-áp!”

[‡] **20:7:** người Kê-rê-thít, và Phê-rê-thít Tức toán chiến sĩ tinh nhuệ của Đa-vít. Xem thêm câu 23.

12 A-ma-sa đang nằm chết trong vũng máu giữa đường. Khi chàng thanh niên thấy ai nấy cũng dừng lại nhìn xác thì lôi xác ra khỏi đường, để nằm trong một đám ruộng, rồi lấy một miếng vải phủ lên. 13 Sau khi xác A-ma-sa được kéo ra khỏi đường cái thì tất cả người đi theo Giô-áp rượt đuổi Sê-ba, con Bích-ri.

Sê-ba chạy trốn đến A-bên Bết-Ma-a-ca

14 Sê-ba đi suốt hết các chi tộc Ít-ra-en cho đến A-bên Bết-Ma-a-ca. Tất cả dân Bê-ri[§] đều họp lại đi theo hắn.

15 Giô-áp và quân lính đi theo đến bao vây A-bên Bết-Ma-a-ca. Họ đắp đất sát vách thành và bắt đầu chọc phá vách để cho nó đổ xuống.

16 Nhưng có một người đàn bà khôn khéo từ trong thành kêu lên, “Nghe đây, nghe đây! Làm ơn bảo Giô-áp đến đây. Tôi muốn nói chuyện với ông ta!”

17 Vậy Giô-áp đến gần bà. Bà hỏi, “Ông phải Giô-áp không?”

Ông đáp, “Phải.”

Bà tiếp, “Nghe tôi nói đây.”

Giô-áp đáp, “Tôi nghe đây.”

18 Người đàn bà bảo, “Trước đây người ta hay nói, ‘Hãy đi hỏi ý kiến A-bên,’ thì vấn đề sẽ được giải quyết xong xuôi. 19 Tôi là một trong những người hiếu hòa, trung thành của Ít-ra-en. Ông đang tìm cách tiêu hủy một thành quan trọng

---

§ 20:14: dân Bê-ri Bản Hi-lạp và La-tinh ghi “dân Bích-ri.”

của Ít-ra-en. Tại sao ông phải tiêu hủy tài sản của CHÚA?”

²⁰ Giô-áp trả lời, “Ta đâu có muốn tiêu hủy hay phá hại vật gì đâu! ²¹ Đó không phải là ý định của ta. Nhưng ở đây có một người từ vùng núi Ép-ra-im tên Sê-ba, con Bích-ri. Hắn phản nghịch vua Đa-vít. Nếu các người giải hắn đến cho ta, ta sẽ không đụng gì đến thành cả.”

Người đàn bà bảo Giô-áp, “Người ta sẽ ném đầu hắn qua vách thành cho ông.”

²² Người đàn bà liền khôn khéo đi nói chuyện với dân trong thành. Họ cắt đầu Sê-ba, con Bích-ri và ném qua vách thành cho Giô-áp.

Ông thổi kèn, quân lính liền rời bỏ thành. Ai nấy trở về nhà, còn Giô-áp đi trở về với vua ở Giê-ru-sa-lem.

Những người thuộc bộ tham mưu của Đa-vít

²³ Giô-áp làm tư lệnh toàn quân Ít-ra-en. Bê-na-gia, con Giê-hô-gia-đa chỉ huy người Kê-rê-thít và Bê-lê-thít. ²⁴ A-đô-ram coi sóc toán lao công. Giê-hô-sa-phát, con A-li-hút là lục sự. ²⁵ Sê-ba là bí thư của vua. Xa-đốc và A-bia-tha làm thầy tế lễ, ²⁶ còn Y-ra, người Giai-rit làm thầy tế lễ riêng* cho Đa-vít.

21

Người Ghi-bê-ôn trừng phạt gia đình Sau-lơ

---

* **20:26:** thầy tế lễ riêng Hay “quản gia” hoặc “cố vấn.”

1 Vào thời Đa-vít trị xảy ra nạn đói trong ba năm. Cho nên Đa-vít cầu nguyện cùng CHÚA. CHÚA đáp, “Sau-lơ và gia đình người có nợ máu* . Đó là nguyên nhân của nạn đói này vì chúng nó giết hại người Ghi-bê-ôn.” 2 Người Ghi-bê-ôn không phải là người Ít-ra-en, họ chỉ là một nhóm người A-mô-rít được cho sống sót. Người Ít-ra-en đã hứa không làm hại† người Ghi-bê-ôn nhưng Sau-lơ tìm cách giết họ vì ông ta muốn giúp người Ít-ra-en và Giu-đa.

Vua Đa-vít gọi người Ghi-bê-ôn lại nói chuyện. 3 Ông hỏi, “Bây giờ các người muốn ta làm gì đây? Làm sao ta có thể đền bù thiệt hại để các người chúc phước cho dân CHÚA?”

4 Người Ghi-bê-ôn thưa với Đa-vít, “Chúng tôi không thể đòi bạc hay vàng từ Sau-lơ hay gia đình ông ta. Chúng tôi cũng không có quyền giết ai trong Ít-ra-en.”

Đa-vít liền hỏi, “Vậy các người muốn ta làm gì cho các người đây?”

5 Người Ghi-bê-ôn đáp, “Sau-lơ lập mưu nghịch và tìm cách giết hại những người chúng tôi còn sống sót trong xứ Ít-ra-en. 6 Cho nên xin giao nộp bảy con trai Sau-lơ cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ giết chúng và treo trên các cây sào trước

---

* 21:1: gia đình ... nợ máu Nguyên văn, “gia đình khát máu.”

† 21:2: Người Ít-ra-en ... làm hại Truyện này bắt đầu vào thời Giô-suê khi người Ghi-bê-ôn phỉnh gạt người Ít-ra-en. Xem Giô-s 9:3-15.

mặt CHÚA ở Ghi-bê-a, quê quán của Sau-lơ, vua được CHÚA chọn‡.”

Vua đáp, “Ta sẽ trao chúng nó cho các người.”
 7 Nhưng vua che chở Mê-phi-bô-sết, con Giô-na-than, cháu Sau-lơ, vì lời vua đã hứa cùng Giô-na-than§ trong danh CHÚA. 8 Vua bắt Át-mô-ni và Mê-phi-bô-sết*, các con trai của Rít-ba và Sau-lơ. Rít-ba là con gái của Ai-gia. Vua cũng bắt năm con trai của Mê-ráp, con gái Sau-lơ. A-ri-ên, con của Bát-xi-lai người Mê-hô-la là cha của năm đứa con trai, con của Mê-ráp. 9 Đa-vít trao bảy người con đó cho dân Ghi-bê-ôn. Người Ghi-bê-ôn liền giết chúng treo thân trên các cây sào trên đồi trước mặt CHÚA. Bảy người đều cùng chết. Chúng bị xử tử vào những ngày đầu của mùa gặt lúa mạch.

Đa-vít và Rít-ba

10 Rít-ba, con gái Ai-gia lấy vải xô đã cũ làm khăn tang và trải trên một tảng đá†. Nàng ở đó từ lúc bắt đầu mùa gặt cho đến khi mưa rơi xuống trên thân của các con trai mình. Ban ngày nàng đuổi không cho chim trời đến rỉa xác, và ban đêm không cho muông thú đến gần.

‡ 21:6: vua được CHÚA chọn Nguyên văn, “người chịu xúc

dầu.” § 21:7: vì lời vua ... Giô-na-than Đa-vít và Giô-na-than cam kết rằng hai bên sẽ không làm hại gia đình của nhau. Xem I Sam 20:12-13, 42. * 21:8: Mê-phi-bô-sết Đây là một người khác trùng tên chứ không phải Mê-phi-bô-sết, con Giô-na-than.

† 21:10: tảng đá Đây có thể là Tảng Đá Lớn ở Ghi-bê-ôn (xem II Sam 20:8), tảng đá mà người ta phơi thân chết, hay tảng đá đánh dấu nơi chôn cất các con trai của bà ta.

11 Dân chúng thuật lại cho Đa-vít hay việc Rít-ba, con gái Ai-gia, hầu thiếp của Sau-lơ làm. 12 Đa-vít liền thu nhặt hài cốt của Sau-lơ và Giô-na-than từ dân Gia-be ở Ghi-lê-át. Người Phi-li-tin đã treo xác Sau-lơ và Giô-na-than nơi phố chợ ở Bết-San[‡] sau khi họ giết Sau-lơ ở Ghinh-bô-a. Sau đó dân Gia-be ở Ghi-lê-át đến lấy trộm xác họ ở đó. 13 Đa-vít mang hài cốt của Sau-lơ và Giô-na-than, con trai ông từ Ghi-lê-át về. Rồi dân chúng gom các thây của bảy con trai Sau-lơ bị treo trên cây sào. 14 Họ chôn hài cốt Sau-lơ và con trai ông là Giô-na-than ở Xê-la thuộc đất Bê-n-gia-min, trong mộ của Kích, cha Sau-lơ. Dân chúng làm y theo điều vua truyền dặn. Sau đó Thượng Đế nghe lời cầu nguyện cho xứ.

Chiến tranh với dân Phi-li-tin

15 Chiến tranh lại bùng nổ giữa dân Phi-li-tin và dân Ít-ra-en. Đa-vít và quân sĩ ông đi ra đánh dân Phi-li-tin, nhưng Đa-vít cảm thấy mệt mỏi lắm. 16 Ích-bi Bê-nốp, một trong các con cháu của Ra-pha[§] có một cây giáo đồng mà lưỡi nó nặng bảy cân rưỡi và các vũ khí mới. Hắn dọa giết Đa-vít, 17 nhưng A-bi-sai, con Xê-ru-gia giết người Phi-li-tin ấy, cứu sống Đa-vít.

Các quân sĩ của Đa-vít bảo ông rằng, “Xin bệ hạ đừng bao giờ ra trận với chúng tôi nữa vì nếu bệ hạ thiệt mạng, Ít-ra-en sẽ mất đi một lãnh tụ vĩ đại nhất.”

---

‡ 21:12: Bết-San Hay có thể là “Bết-sê-an.” § 21:16: một trong các con cháu của Ra-pha Hay “một trong những người không lồ.” Xem các câu 18, 20, 22.

¹⁸ Sau đó có một trận đánh khác với dân Phi-li-tin ở Góp. Xíp-bê-cai người Hu-sa giết Xáp, một trong những con cháu khác của Ra-pha.

¹⁹ Sau đó lại có thêm một trận đánh nữa với dân Phi-li-tin ở Góp. Ên-ha-nan, con trai của Gia-rê Ô-rê-ghim ở Bết-lê-hem, giết La-mi, anh của Gô-li-át, người Gát*. Cái giáo hấn lớn như trục thợ dệt.

²⁰ Ngoài ra cũng xảy ra một trận đánh nữa ở Gát. Ở đó có một người khổng lồ. Hấn có sáu ngón trên bàn tay và sáu ngón trên bàn chân, tức hai mươi bốn ngón tất cả. Hấn cũng là một trong những con cháu của Ra-pha. ²¹ Khi hấn sỉ nhục Ít-ra-en thì Giô-na-than, con Si-mê-a, anh Đa-vít, giết hấn.

²² Như thế bốn con cháu của Ra-pha miền Gát đều bị Đa-vít và binh sĩ ông giết chết.

22

Bài ca của Đa-vít

¹* Đa-vít ca bài này cho CHÚA sau khi Ngài đã giải cứu ông khỏi Sau-lơ và các thù nghịch khác.

² Ông nói:

“CHÚA là tảng đá, nguồn che chở tôi,
Đấng Cứu Rỗi tôi.

³ CHÚA là khối đá, nơi tôi chạy đến ẩn núp.

---

* **21:19:** La-mi ... người Gát Xem I Sử 20:5. * **22:1:** Chương 22 Bài ca này cũng có trong Thi 18.

Ngài là cái thuẫn và là sức mạnh cứu tôi,[†]
Đấng bênh vực và là nơi trú ẩn tôi.

CHÚA cứu tôi khỏi mọi kẻ muốn làm hại tôi.

⁴ Tôi kêu cầu cùng CHÚA,

Ngài là Đấng đáng được ca ngợi.

Tôi sẽ được giải thoát khỏi tay kẻ thù.

⁵ Các làn sóng chết vây quanh tôi;
sông sự chết bao phủ tôi.

⁶ Các dây sự chết quấn chặt tôi.

Bầy sự chết ở trước tôi.

⁷ Trong cảnh khốn cùng, tôi kêu xin cùng CHÚA.

Tôi van xin Ngài giúp đỡ.

Từ đền thờ Ngài, CHÚA nghe tiếng tôi;

Lời kêu cứu tôi thấu đến tai CHÚA.

⁸ Đất rung chuyển mạnh.

Các nền trời bị lay động.

Chúng rung chuyển vì CHÚA nổi giận.

⁹ Khói xịt ra từ lỗ mũi Ngài,

miệng Ngài phát ra ngọn lửa hùng,

than cháy đỏ đi trước mặt Ngài.

¹⁰ CHÚA xé toạc các tầng trời và ngự xuống,
trong đám mây đen kịt dưới chân.

¹¹ Ngài cỡi thú có cánh và bay.

Ngài lượn trên cánh gió.

¹² CHÚA dùng bóng tối che phủ mình,
nơi ở Ngài có mây mù vây kín.

¹³ Từ sự hiện diện rực rỡ của Ngài
phát ra sấm sét.

[†] 22:3: sức mạnh cứu tôi Nguyên văn, “Ngài là sừng cứu rỗi của tôi.”

- 14 CHÚA làm sấm rền từ trời;
Đấng Tối Cao gầm lên,
15 Ngài bắn tên làm quân thù chạy tán loạn.
Sấm chớp khiến chúng lúng túng
và kinh hãi.
16 CHÚA nạt một tiếng.
Gió thổi ra từ lỗ mũi Ngài.
Các đáy biển sâu lộ ra,
và các nền lục địa phơi bày.
- 17 Từ trên cao CHÚA với tay đỡ tôi;
Ngài kéo tôi lên khỏi đáy nước sâu.
18 Ngài cứu tôi khỏi tay kẻ thù mạnh hơn tôi,
khỏi tay kẻ ghét tôi,
vì chúng nó mạnh hơn tôi.
19 Trong cơn khốn khó chúng tấn công tôi,
nhưng CHÚA nâng đỡ tôi.
20 Ngài đưa tôi đến chỗ an toàn.
Vì ưa thích tôi nên Ngài cứu tôi.
- 21 Ngài để tôi sống vì tôi làm điều ngay thẳng.
Ngài ban thưởng tôi vì tôi không làm điều
gian ác.
22 Tôi đã đi theo đường lối CHÚA dạy;
Tôi không làm điều ác bằng cách quay khỏi
CHÚA.
23 Tôi không quên luật lệ CHÚA,
không vi phạm qui tắc của Ngài.
24 Tôi trong sạch trước mặt CHÚA;
tôi tránh không làm điều ác.
25 CHÚA thưởng tôi vì tôi làm điều ngay thẳng,

vì tôi làm điều đẹp ý CHÚA.

- 26 Lạy CHÚA, người nào trung kiên,
thì Ngài cũng trung kiên lại,
người nào chính trực
thì Ngài cũng tỏ lòng chính trực lại.
- 27 CHÚA thánh sạch đối với kẻ thánh sạch,
nhưng Ngài nghịch lại kẻ gian ác.
- 28 Ngài cứu người khiêm nhường,
nhưng hạ kẻ tự phụ xuống.
- 29 Lạy CHÚA, Ngài ban ánh sáng cho ngọn đèn
của tôi.
Thượng Đế chiếu sáng chỗ tối quanh tôi.
- 30 Nhờ Ngài giúp đỡ, tôi có thể tấn công cả đạo
binh.
Nhờ Ngài yểm trợ, tôi có thể nhảy qua tường
thành.
- 31 Đường lối Thượng Đế vô cùng hoàn hảo.
Lời CHÚA rất tinh sạch.
Ngài là thuẫn đỡ cho kẻ nào tin cậy nơi Ngài.
- 32 Ai là Thượng Đế? Chỉ một mình CHÚA thôi.
Ai là Khối Đá? Chỉ một mình Thượng Đế của
chúng ta thôi.
- 33 Thượng Đế là nơi bảo vệ tôi.
Ngài khiến các lối đi của tôi không vấp ngã.
- 34 Ngài khiến tôi chạy nhanh như nai
mà không vấp ngã;
Ngài giúp tôi đứng trên các núi cao.
- 35 Ngài luyện tay tôi chiến đấu
cho nên cánh tay tôi
có thể giương nổi cung đồng.

- 36 Ngài che chở tôi bằng cái thuẫn cứu rỗi của Ngài.
Ngài cúi xuống để đỡ tôi lên, khiến tôi trở nên mạnh mẽ.
- 37 Ngài mở rộng đường tôi đi,
để tôi không bước lảo đảo.
- 38 Tôi rượt đuổi theo kẻ thù và tiêu diệt chúng.
Tôi không ngưng tay cho đến khi chúng nó hoàn toàn bị tiêu diệt.
- 39 Tôi chà đạp chúng đến nỗi chúng không ngóc đầu dậy được.
Chúng nằm mọp dưới chân tôi.
- 40 Ngài thêm sức cho tôi trong chiến trận.
Ngài khiến kẻ thù phải quì lạy trước mặt tôi.
- 41 Ngài khiến kẻ thù lui bước,
tôi tiêu diệt những kẻ ghét tôi.
- 42 Chúng kêu cứu nhưng không ai đến giúp.
Chúng kêu cầu CHÚA nhưng Ngài chẳng thêm trả lời.
- 43 Tôi đánh tan nát các kẻ thù tôi,
giống như bụi bị gió thổi.
Tôi trút chúng ra và dẫm lên chúng
như bùn trên đường.
- 44 Khi người ta tấn công tôi thì Ngài đến cứu tôi.
Ngài lập tôi làm lãnh tụ các quốc gia.
Những dân tôi chưa hề biết sẽ thần phục tôi.
- 45 Các người ngoại quốc cũng sẽ vâng theo tôi.
Khi nghe đến tôi, họ tuân phục tôi.
- 46 Chúng vô cùng sợ hãi
và run rẩy trong nơi trú ẩn của mình.

- 47 CHÚA muôn năm!
 Khối Đá tôi đáng được ca ngợi.
 Đáng ca ngợi Thượng Đế là Đấng cứu tôi!
- 48 Thượng Đế giúp tôi đắc thắng kẻ thù tôi,
 Ngài đặt mọi dân dưới quyền tôi.
- 49 Ngài cứu tôi khỏi tay kẻ thù.
 Ngài đặt tôi lên trên kẻ ghét tôi.
 Ngài cứu tôi khỏi kẻ hung ác.
- 50 Cho nên, CHÚA ôi, tôi sẽ ca ngợi Ngài
 giữa các dân.
 Tôi sẽ hát khen danh Ngài.
- 51 CHÚA ban chiến thắng cho vua của Ngài.
 Ngài thành tín đối với vua mà Ngài đã lập‡,
 với Đa-vít và dòng dõi người
 cho đến mãi mãi.”

23

Lời từ giã của Đa-vít

¹ Sau đây là những lời từ giã của Đa-vít.

Đây là tuyên ngôn của Đa-vít,
 con trai Giê-xê.
 Người được Đấng Tối Cao nâng lên bậc vĩ
 đại lên tiếng.
 Người là vua được Thượng Đế của Gia-cốp chỉ
 định;
 người là ca sĩ dụ dàng trong Ít-ra-en*:
² “Thần linh CHÚA phán qua ta,

‡ 22:51: vua mà Ngài đã lập Nguyên văn, “Người chịu xúc dầu của Ngài.” * 23:1: ca sĩ dụ dàng trong Ít-ra-en Hay “bài ca hay nhất của Ít-ra-en.”

đặt lời Ngài trên lưỡi ta.

- ³ Thượng Đế của Ít-ra-en phán;
Khối Đá của Ít-ra-en bảo ta:
Ai cai trị công minh trên dân ta,
ai cai trị trong sự kính sợ Thượng Đế,
- ⁴ giống như ánh sáng bình minh,
như buổi sáng trời trong, quang đấng.
Người như tia sáng mặt trời sau cơn mưa,
khiến cỏ non mọc lên từ đất.
- ⁵ Thượng Đế chăm nom gia đình ta như thế này.
Ngài lập giao ước đời đời với ta, giao ước
phải lễ và vững chắc mọi mặt.†
Ngài sẽ hoàn tất sự cứu rỗi cho ta, thỏa mãn
mọi ước vọng ta.
- ⁶ Nhưng những kẻ ác sẽ bị ném đi
như gai gổc
không ai dám nắm trong tay.
- ⁷ Không ai dám đụng đến
nếu không dùng kềm sắt hay kẹp gổc.
Chúng sẽ bị ném vào lửa và cháy phừng
trong đó.”

Ba chiến sĩ anh dũng

⁸ Sau đây là tên của những chiến sĩ của Đa-vít:

---

† 23:5: Ngài lập ... mọi mặt Hay “Có phải Ngài làm cho gia đình tôi vững chắc không?”

Giô-sép Bát-sê-bết, người Ta-kê-mô-nít‡ là trưởng toán đặc biệt của vua§. Trong một cuộc chạm trán anh ta giết tám trăm người.*

⁹ Kế đến là Ê-lê-a-xa, con Đô-đai†, người A-hô-hít. Ê-lê-a-xa là một trong ba chiến sĩ đi với Đa-vít khi ông thách thức người Phi-li-tin. Người Phi-li-tin dàn trận ra còn quân Ít-ra-en rút lui.

¹⁰ Nhưng Ê-lê-a-xa ở lại chiến đấu chống dân Phi-li-tin cho đến khi tay rã rời dính chặt vào gươm. Trong ngày đó CHÚA ban chiến thắng lớn cho dân Ít-ra-en. Quân sĩ quay lại sau khi Ê-lê-a-xa đã thắng để cướp lấy vũ khí và áo giáp quân thù.

¹¹ Kế đến là Sam-ma, con A-ghi, người Ha-ra-rít. Quân Phi-li-tin đến đánh nhau trong vườn rau‡. Quân Ít-ra-en chạy trốn khỏi người Phi-li-tin, ¹² Nhưng Sam-ma đứng giữa ruộng đánh nhau dành miếng ruộng đó và giết người Phi-li-tin. CHÚA ban đặc thắng lớn.

¹³ Có lần, ba trong số ba mươi chiến sĩ cận vệ§ Đa-vít đi xuống gặp ông ở hang A-đu-lam nhằm

---

‡ **23:8:** Giô-sép Bát-sê-bết, người Ta-kê-mô-nít Hay “Gia-hô-bim người Hạc-mô-nít.” Xem thêm I Sử 11:11. § **23:8:** toán đặc biệt của vua Một toán binh sĩ đặc biệt gồm ba người để thi hành những nhiệm vụ đặc biệt mà vua giao phó. * **23:8:** Giô-sép ... tám trăm người Bản Hê-bơ-rơ ở chỗ này không rõ nghĩa. Câu này được dịch theo I Sử 11:11 và bản cổ Hi-lạp. † **23:9:** Ê-lê-a-xa, con Đô-đai Hay “Ê-lê-a-xa, bà con của anh ta.” ‡ **23:11:** vườn rau Hay “vườn đậu.” § **23:13:** ba mươi chiến sĩ cận vệ Hay “lực lượng đặc biệt của vua.” Đây là những người thuộc toán chiến sĩ anh dũng của Đa-vít. Xem câu 23, 24.

lúc mùa gặt. Người Phi-li-tin đóng quân trong thung lũng Rê-pha-im*. ¹⁴ Lúc đó Đa-vít đang ở trong mật khu, và một số người Phi-li-tin đang ở Bết-lê-hem.

¹⁵ Đa-vít rất muốn uống nước. Ông nói, “Ôi, ước gì có ai lấy nước cho ta nơi giếng gần cổng thành Bết-lê-hem!” ¹⁶ Vậy ba chiến sĩ† đó xông qua hàng rào quân Phi-li-tin và lấy nước nơi giếng gần cổng thành Bết-lê-hem. Khi họ mang nước về cho Đa-vít thì ông không chịu uống. Ông đổ nước ra trước mặt CHÚA ¹⁷ và nói rằng, “Nguyện CHÚA chớ để tôi uống nước này! Như thế chẳng khác nào uống máu của những người vì đi lấy nước mà liêu chết!” Đa-vít không chịu uống nước đó. Đó là những hành vi dửng dưng cảm mà ba chiến sĩ đó làm.

Các chiến sĩ anh dũng khác

¹⁸ A-bi-sai, em Giô-áp, con Xê-ru-gia chỉ huy đám cận vệ. A-bi-sai dùng giáo đánh giết ba trăm lính. Ông nổi danh như ba người kia ¹⁹ nhưng được tôn trọng hơn họ. Ông làm chỉ huy họ nhưng không thuộc trong đám họ.

²⁰ Bê-na-gia, con Giê-hô-gia-đa từ Cáp-xi-ên là một chiến sĩ gan dạ‡ đã thực hiện nhiều kỳ công. Ông giết hai trong số những lính thiện chiến nhất của Mô-áp. Ông cũng đi xuống hố

---

* **23:13:** ba trong số ... Rê-pha-im Bản Hê-bơ-rơ hơi khó hiểu ở chỗ này. Xem I Sử 11:15. † **23:16:** ba chiến sĩ Đây là ba chiến sĩ gan dạ nhất của Đa-vít. Xem câu 18, 22. ‡ **23:20:** chiến sĩ gan dạ Nghĩa là ông thuộc vào hàng chiến sĩ sẵn sàng bảo vệ dân tộc trong chiến tranh.

và giết một con sư tử trong lúc tuyết đang rơi.
²¹ Bê-na-gia cũng giết một người Ai-cập đang cầm cây giáo trong tay. Bê-na-gia chỉ có một cây dùi cui nhưng ông giựt cây giáo khỏi tay người Ai-cập và giết hắn bằng chính cây giáo của hắn.
²² Đó là những điều Bê-na-gia, con trai Giê-hô-gia-đa làm. Ông cũng nổi danh như ba người kia. ²³ Ông nhận nhiều vinh dự hơn ba mươi người kia nhưng ông không thuộc vào nhóm Ba Người thân cận. Đa-vít cử ông làm chỉ huy toán hộ vệ mình.

Ba mươi chiến sĩ dũng cảm

²⁴ Các người sau đây thuộc vào nhóm Ba Mươi người: A-sa-ên, em Giô-áp; Ên-ha-nan, con Đô-đô ở Bết-lê-hem; ²⁵ Sam-ma người Ha-rô-đít; Ê-li-ca người Ha-rô-đít; ²⁶ Hê-lê người Ban-thít; Y-ra, con Ích-kê miền Tê-cô-a; ²⁷ A-bi-ê-xe người A-na-thốt; Mê-bun-nai người Hu-sa-thít; ²⁸ Xanh-môn, người A-lô-hít; Ma-ha-rai người Nê-tô-pha-thít; ²⁹ Hê-lết con Ba-a-na, người Nê-tô-pha-thít; Y-tai con Ri-bai miền Ghi-bê-a thuộc xứ Bên-gia-min; ³⁰ Bê-na-gia người Bi-ra-thô-nít; Hích-đai từ vùng hố của Ga-ách; ³¹ A-bi Anh-bôn người Ác-ba-thít; Ách-ma-vết người Ba-hu-mít; ³² Ê-li-a-ba người Sanh-bô-nít; các con trai của Gia-sen; Giô-na-than ³³ con trai của Sam-ma người Ha-ra-rít; A-hi-am con Sa-ra người Ha-ra-rít; ³⁴ Ê-li-phê-lết con A-hát-bai, người Ma-a-ca-thít; Ê-li-am con A-hi-tô-phên, người Ghi-lôn; ³⁵ Hết-rô người Cạt-mên; Ba-a-rai người Ạc-bít; ³⁶ Y-ganh con Na-

than ở Xô-ba; con của Hát-ri; ³⁷ Xê-léc người Am-môn; Na-ha-rai người Bê-e-rô-thít, vác áo giáp cho Giô-áp, con trai Xê-ru-gia; ³⁸ Y-ra người Ít-rít; Ga-rép người Ít-rít, ³⁹ và U-ri người Hê-tít. Tất cả là ba mươi bảy người.

24

Đa-vít kiểm điểm quân đội

¹ CHÚA lại nổi giận cùng dân Ít-ra-en. Ngài giục Đa-vít nghịch dân Ít-ra-en. Ngài bảo, “Hãy đi kiểm tra dân Ít-ra-en và Giu-đa.”

² Nên Đa-vít bảo Giô-áp, tư lệnh quân đội, “Hãy đi khắp các chi tộc Ít-ra-en, từ Đan cho đến Bê-e-sê-ba*, kiểm tra dân chúng để ta biết số dân là bao nhiêu.”

³ Giô-áp thưa với vua, “Nguyện CHÚA là Thượng Đế của bệ hạ ban cho dân của bệ hạ đông gấp trăm lần, và nguyện bệ hạ được sống để nhìn thấy điều đó. Nhưng tại sao bệ hạ lại muốn làm việc này?”

⁴ Tuy nhiên vua ra lệnh cho Giô-áp và các cấp chỉ huy quân đội nên họ ra đi kiểm tra dân Ít-ra-en.

⁵ Sau khi băng qua sông Giô-đanh, họ đóng trại gần A-rô-e về phía nam của thành nằm trong hố. Họ đi qua Gát rồi đến Gia-xe. ⁶ Sau đó họ đi đến Ghi-lê-át và đất Ta-tim Hốt-si và đến Đan-Gia-an và vùng quanh Xi-đôn. ⁷ Họ đi đến thành

---

* **24:2:** Đan cho đến Bê-e-sê-ba Tức toàn xứ Ít-ra-en từ Bắc đến Nam. Đan là một thị trấn cực Bắc của Ít-ra-en, còn Bê-e-sê-ba là thị trấn cực Nam của Giu-đa. Xem câu 15.

có vách kiên cố là Tia và tất cả các thành của người Hê-vít và người Ca-na-an. Sau cùng họ vào vùng nam Giu-đa, đến Bê-e-sê-ba. ⁸ Sau chín tháng hai mươi ngày, họ đã đi qua khắp xứ rồi trở về Giê-ru-sa-lem.

⁹ Giô-áp trao cho vua danh sách dân chúng. Có tám trăm ngàn người nam trong Ít-ra-en có thể cầm gươm và năm trăm ngàn người nam trong Giu-đa.

Chúa trừng phạt Đa-vít

¹⁰ Đa-vít cảm thấy hổ thẹn sau khi kiểm tra dân số. Ông thưa cùng CHÚA, “Con đã phạm tội rất lớn về điều con làm. Lạy CHÚA xin tha thứ cho con, kể tội tớ Ngài vì con đã hành động điên rồ.”

¹¹ Sáng sớm khi Đa-vít thức dậy thì CHÚA phán như sau với Gát, nhà tiên tri và tiên kiến của Đa-vít. ¹² CHÚA bảo Gát, “Hãy đi nói với Đa-vít, ‘CHÚA phán như sau: Ta cho ngươi ba lựa chọn. Hãy chọn một để ta phạt ngươi.’ ”

¹³ Vậy Gát đi bảo Đa-vít, “Bệ hạ có muốn ba năm† đối kém xảy đến cho bệ hạ và xứ của bệ hạ không? Hay bệ hạ phải trốn chạy trước kẻ thù trong ba tháng? Hoặc ba ngày dịch hạch trong xứ? Hãy suy nghĩ cho kỹ đi rồi cho tôi biết vua chọn điều nào để tôi thưa lại cùng CHÚA là Đấng đã sai tôi.”

¹⁴ Đa-vít thưa cùng Gát, “Ta bị khốn đốn lớn. Thôi chẳng thà để CHÚA phạt chúng ta vì Ngài đầy lòng từ bi. Đừng để loài người phạt ta!”

† 24:13: ba năm I Sử 21:12 và bản cổ Hi-lạp ghi “ba năm.”

15 Vì thế CHÚA sai một nạn dịch kinh khiếp đến trên Ít-ra-en. Nó bắt đầu từ sáng và kéo dài tới thời gian đã định. Từ Đan cho đến Bê-e-sê-ba có bảy mươi ngàn người chết. 16 Khi thiên sứ giơ tay ra trên Giê-ru-sa-lem để hủy diệt thành thì CHÚA ân hận về những sự thiệt hại Ngài gây ra. Ngài phán cùng thiên sứ đang tiêu diệt dân chúng rằng, “Thôi đủ rồi! Hãy bỏ tay người xuống!” Thiên sứ của CHÚA đang đứng bên sân đập lúa của A-rau-na‡ người Giê-bu-sít. §

Đa-vít mua sân đập lúa của A-rau-na

17 Khi Đa-vít nhìn thấy thiên sứ đã giết hại dân chúng thì ông thưa với CHÚA, “Con mới là người phạm tội và có lỗi chớ còn những người này chỉ là chiên đi theo con thôi. Họ đâu có lỗi gì? Xin CHÚA trừng phạt con và gia đình con.”

18 Ngày đó Gát đến cùng Đa-vít và nói, “Hãy đi xây một bàn thờ cho CHÚA trên sân đập lúa của A-rau-na người Giê-bu-sít.” 19 Vậy Đa-vít làm điều Gát dặn theo mệnh lệnh của CHÚA.

20 A-rau-na ngược lên thấy vua và các tôi tớ đi đến. Ông liền bước ra sấp mặt xuống đất chào vua. 21 Ông hỏi, “Tại sao vua chúa tôi đến cùng tôi?”

---

‡ 24:16: A-rau-na Ông ta cũng có tên “Ôt-nan.” Xem thêm các câu 18, 22, 24. § 24:16: Giê-bu-sít Dân cư sống ở Giê-ru-sa-lem trước khi dân Ít-ra-en chiếm thành này. “Giê-bu” là tên cũ của Giê-ru-sa-lem.

Đa-vít đáp, “Để mua sân đập lúa của người đặng ta xây một bàn thờ cho CHÚA. Rồi nạn dịch sẽ chấm dứt.”

²² A-rau-na thưa cùng Đa-vít, “Vua chúa tôi ơi, bệ hạ cứ việc lấy gì cũng được để làm của lễ hi sinh. Đây có mấy con bò để làm của lễ thiêu, mấy tấm ván của sàn đập lúa và ách để làm củi.

²³ Tôi bệ hạ, tôi xin dâng cho ngài tất cả mọi thứ.” A-rau-na thưa tiếp với vua, “Nguyện CHÚA là Thượng Đế hài lòng về bệ hạ.”

²⁴ Nhưng vua bảo A-rau-na, “Không, ta sẽ trả tiền miếng đất đó. Ta không muốn dâng của lễ cho CHÚA mà không tốn kém gì.”

Vậy Đa-vít mua sân đập lúa và các con bò với giá một cân một phần tư bạc. ²⁵ Ông xây bàn thờ cho CHÚA ở đó và dâng của lễ toàn thiêu cùng của lễ thân hữu. Rồi CHÚA nghe lời cầu nguyện cho xứ, cơn dịch hạch trong Ít-ra-en liền chấm dứt.

Thánh Kinh Bản Phổ thông
Easy Reading Version of the Holy Bible in Vietnamese
Verson de lecture facile de la Sainte Bible en
vietnamien

copyright © 2002, 2011 World Bible Translation Center

Language: Việt (Vietnamese)

Translation by: World Bible Translation Center

Thánh Kinh: Bản Phổ thông™ Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế Giới giữ bản quyền © 2011 Giữ bản quyền Phép trích dùng Văn kiện mang tác quyền này có thể được trích dùng đến 1.000 câu mà không cần xin phép. Tuy nhiên phần trích không được gồm nguyên một sách hay quá 50% của phần văn kiện được trích. Khi trích dùng xin nhớ ghi câu sau đây nơi tựa hay trang dành cho tác quyền: Thánh Kinh: Bản Phổ thông™ Do Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế Giới giữ bản quyền © 2011 sử dụng do phép của Cơ Quan nói trên. Khi trích Bản Phổ thông vào các mục đích không có tính cách thương mại như chương trình trong nhà thờ, bích chương, bản phim để chiếu lên màn ảnh hay các phương tiện tương tự thì không cần phải ghi toàn thể phần ghi chú tác quyền nhưng phải ghi chữ tắt (BPT) ở cuối mỗi câu trích. Nếu các câu trích hay các trang in lại nhiều hơn 1.000 câu hay hơn 50% của sách được trích, hoặc nếu cần xin phép khác phải liên lạc với Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế Giới để được chấp thuận bằng văn thư chính thức của Cơ Quan. Địa chỉ Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế Giới P.O. Box 820648, Fort Worth, Texas 76182 Điện thư: bibles@wbtc.org Mạng lưới: www.wbtc.org Truy cập miễn phí Truy cập miễn phí các bản Thánh Kinh và Tân Ước của Cơ Quan Phiên Dịch Kinh Thánh Thế giới qua: www.wbtc.org

2013-10-29

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023

b183ddf1-d374-57ee-a27b-1546141bc5ab